

บทนำ

เรือไม้ลำน้อยแล่นรี่ไปตามสายน้ำใหญ่ ชายชุดสีเข้มจ้วงไม้พาย ลักพักก็ยกหลังมือปาดเหงื่อซึ่งไหลย่อยลงมา ครั้นพอเห็นดวงอาทิตย์ คล้อยต่ำลงมาก มือหยาบกร้านยิ่งพายพยุ่น้ำมือเป็นระวิง ไม่นานก็มาทัน เห็นแสงสุดท้ายของวันฉายลงมายังบ้านหลังหนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่ใต้เงาต้นไม้ รกครึ้มพอดี

อาคารสองชั้นที่หลายคนขนานนามว่า 'ตึกฝรั่ง' แห่งนี้เป็นภาพ ทิวทัศน์อันชินตาของผู้คนซึ่งแล่นเรือผ่านไปผ่านมา แม้ตัวบ้านจะผ่าน กาลเวลามากกว่าสี่แผ่นดิน แต่ด้วยมนตร์เสน่ห์ของมันก็ยังคงสะกดสายตา ให้ทอดชื่นชมในความสวยงามไม่ได้

เรือนหลังใหญ่ตรงกลางนั้นเป็นอาคารก่ออิฐถือปูนสีเหลืองนวล สร้างตามแบบสถาปัตยกรรมโคโลเนียลในยุครัชกาลที่ ๖ ลักษณะเด่น คือหลังคาทรงปั้นหยา มุงด้วยกระเบื้องว่าวสีน้ำตาลเข้ม ประดับไม้ฉลุ ตกแต่งตรงเชิงชายแบบขนมปังขิง ยกใต้ถุนสูง โถงรับแขกด้านหน้าเป็น ห้องโถงขนาดใหญ่ มีหน้าต่างรายรอบเพื่อระบายอากาศในวันที่ร้อนจัด

และเพื่อชมทิวทัศน์บริเวณสวนด้านหน้า ทั้งยังตกแต่งช่องระบายอากาศเหนือหน้าต่างด้วยไม้ฉลุลวดลายพันธุ์พฤกษาจากช่างฝีมือละเอียด ส่วนชั้นสองมีระเบียงโล่งไปจนสุดความยาวของบ้าน

ถึงจะมีร่องรอยความเก่าแก่ปรากฏอย่างชัดเจน แต่นั่นก็ไม่ได้บั่นทอนความสวยงาม กลับยิ่งเพิ่มมนตร์ขลังให้ตัวบ้านอย่างน่าประหลาด แต่ที่นั่นก็ใช้จะมีเพียงความสวยงามแบบคลาสสิกเท่านั้น

ชนบนร่างกายเขาลุกซุ่ม เมื่อคิดถึงเสียงเล่าลือว่า...ทุกคำคืนจะมีเสียงเพลงบรรเลงจากแผ่นเสียงยุคเก่าแว่วจากตัวบ้าน บ้างก็ลือว่าทุกครั้งที่สายลมพัดให้ม่านพะเยิบพะยาบจะเห็นเงาร่างๆ ของผู้คนยังคงเดินขวักไขว่ต่างๆ ที่บ้านหลังนี้ปิดร้างมานานนับตั้งแต่ทายาทย้ายนิवासสถานเข้าเมืองกรุงไป ทั้งแต่รอยอดีตของผู้ล่วงลับนามว่า ‘ขุนพิทักษ์วาริ’ หรือที่คนส่วนใหญ่เรียกว่า ‘ขุนพิทักษ์’ ไว้ที่คຸ້ນน้ำแห่งนี้

ท่ามกลางแสงสลัวของยามสนธยา เงาของชายชราผู้ไว้หนวดโค้งเรียวงาม ถือไม้ตะพด ทำทางซึ่งขงก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นตรงบริเวณระเบียงชั้นสอง แวดตาอันวารโรจน์จ้องมองไปเบื้องหน้าเหมือนกำลังรอคอยบางสิ่ง โดยไม่เคยจากไปไหน

๑

เรื่อนำเที่ยวสี่เขี้ยวเข้มแล่นมาตามลำน้ำ ผู้โดยสารต่างพากัน ชมทิวทัศน์สองฟากฝั่งด้วยความชื่นมื่น สายลมเย็นๆ และภาพวิถีชีวิตของผู้คนที่อาศัยอยู่ริมสองฝั่งเป็นมนตร์เสน่ห์สำคัญซึ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้แห่แหนกันมาจนแม่น้ำสายนี้กลายเป็นโปรแกรมท่องเที่ยวยอดฮิตสำหรับคนกรุงในช่วงวันหยุดสั้นๆ

ระหว่างที่ผู้โดยสารกำลังเพลิดเพลินกับการล่องเรืออยู่นั้น จู่ๆ คนขับก็ชะลอเครื่องพร้อมกับเสียงบรรยายของผู้ชายวัยกลางคนดั่งแว่มาจากลำโพงขนาดเล็กครอบเรือ

“ขอเชิญทุกท่านมองไปทางด้านซ้ายนะครับ นี่คือบ้านขุนพิทักษ์ ซึ่งเป็นอดีตขุนนางคนหนึ่งในสมัยรัชกาลที่ ๖ ท่านเป็นบุคคลสำคัญ มีผลงานในการปราบปรามโจรผู้ร้าย มีชื่อเสียงโด่งดังจนได้รับบรรดาศักดิ์เป็นขุน ก็เลยเป็นที่มาของชื่อตำบลขุนพิทักษ์แห่งนี้ บ้านของท่านถือเป็นบ้านหลังแรกที่ถูกมองด้วยกระเบื้องว่าวซึ่งทันสมัยมากในยุคนั้นครับ”

เมื่อได้ยินคำบรรยายของมัคคุเทศก์ สายตาของนักท่องเที่ยวก็มอง

ตามการชี้ชวนทันที บ้านยุคเก่าหลังงามซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางแมกไม้
สร้างความสนอกสนใจให้ใครหลายคน มีเสียงชื่นชมดังไปทั่วพร้อมกับการ
ยกกล้องถ่ายภาพขึ้นมาเก็บรูป

“โห! คลาสสิกสุดๆ ไม่น่าเชื่อว่าแถวนี้จะมีบ้านสวยๆ แบบนี้ด้วย”

“แต่ดูท่าจะไม่มีใครอยู่นะเนี่ย สวยๆ แบบนี้...เจ้าของไม่น่าปล่อยให้
ร้างเอาไว้เลย” เสียงของใครคนหนึ่งบ่นด้วยความเสียดาย

ทุกคำพูด ทุกคำวิจารณ์ในทางที่ดีนั้นสร้างความภาคภูมิใจให้ปรากฏ
บนใบหน้าของสาวสวยในชุดกระโปรงสีน้ำตาลดำทันสมัย จนต้องหันไปส่งยิ้ม
ให้เพื่อนร่วมเดินทางซึ่งมีรสนิยมการแต่งตัวตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง

“ผิดไปจากที่พูดหรือเปล่าละมินต์”

สาวผมสั้นหัวเราะอย่างก้อเขิน ก่อนจะออกตัวว่า “ก็มันไม่น่าเชื่อ
จริงๆ นี่น่าว่าบ้านของพราวจะถูกบรรจุอยู่ในโปรแกรมท่องเที่ยว
แต่ฉันก็เริ่มสงสัยเหมือนกันว่าทำไมทายาทอย่างเธอถึงปล่อยให้ร้าง
หรือว่ากลัวปลวกแถวนี้จะไม่อึม”

เจ้าของบ้านยิ้มน้อยๆ พลังเหลือบมองไปยังตัวคฤหาสน์ยุคเก่า
สายลมพัดปวยลมลอนสีน้ำตาลอ่อนปลิวมาปรกหน้า เธอจึงดึงแว่นตา
กันแดดขึ้นไปคาดผม เผยให้เห็นโครงหน้ารูปไข่ซึ่งแต่งแต้มสีส้มของ
เครื่องสำอางชั้นดีอย่างเหมาะสม ช่วยเสริมให้องค์ประกอบต่างๆ บน
ใบหน้ายิ่งดูสวยจับตา ทั้งเส้นคิ้วที่โค้งลงมายังสันจมูกโด่ง โหนกแก้ม
ซึ่งปิดสีชมพูระเรื่อเช่นเดียวกับปากหยักสวยของเจ้าตัว ทว่าสิ่งที่ดึงดูด
ความสนใจของใครต่อใครมากที่สุดนั้นก็คือดวงตาที่ถูกล้อมด้วยแพ
ขนตาหนา แต้มสีฟ้าและเน้นความกลมโตด้วยอายไลเนอร์จนคมกริบ
แลดูเหมือนผีเสื้อแสนสวยที่มีชีวิตชีวาขยับขยับ

‘พราวพิรุณ’ หรือที่เพื่อนเรียกจนติดปากว่า ‘พราว’ นั้น เป็นผู้หญิง
ที่มีรูปร่างหน้าตาดี บุคลิกสง่างามเป็นธรรมชาติ จับตาผู้คน โดยเฉพาะ
เมื่อสวมชุดกระโปรงด้วยแล้ว ยิ่งหากนมาเทียบเรื่องความสวยความงาม

ได้ยาก ขนาดคนที่มีนิสัยห้าวๆ ไม่ใคร่จะใส่ใจเรื่องแต่งตัวอย่างรมิตา ยิ่งอดมองด้วยความชื่นชมไม่ได้ เช่นเดียวกับสายตาของผู้ชายในละแวกนั้นที่เหลือบมองเธอเป็นตาเดียว แต่เหมือนเจ้าตัวจะจจจจอยู่กับบ้านหลังงามเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ก็ฉันเพิ่งเป็นเจ้าของได้ไม่ถึงสามเดือนนี่นา”

“อ้าว! แล้วก่อนหน้านั้นเป็นของใครกันล่ะ”

“บ้านหลังนี้เป็นมรดกตกทอดของคุณย่าใหญ่ซึ่งเป็นลูกสาวคนโตของคุณทวดฉัน หรือท่านขุนพิทักษ์วาริที่โกด์คนเมื่อกี้พูดถึง คุณย่าท่านเพิ่งเสียไปเมื่อสี่เดือนก่อนนี่เอง”

“อ้อ...ที่แท้เธอก็เป็นทายาทสายตรงของท่านขุนพิทักษ์นี่เอง มีน่าล่ะ ถึงได้ใช้นามสกุลพิทักษ์วาริ...พร่าวพิรุณ พิทักษ์วาริ”

“ใช่...นามสกุลของบ้านฉันมาจากบรรดาศักดิ์ของท่าน” พร่าวพิรุณพูดพลางดึงสร้อยพระเส้นเล็กๆ ซึ่งสวมออกมาให้เพื่อนดู “พระที่ฉันสวมติดคออยู่เนี่ยก็เป็นพระซึ่งคุณทวดสร้างขึ้นตอนแะยิต ด้านหลังจะสลักนามสกุลพิทักษ์วาริเอาไว้ด้วย เห็นหรือเปล่า”

รมิตามองพระองค์เล็กๆ ในกรอบสีทองล้อมเพชรด้วยสายตาที่จืด “โห...นี่มีพระประจำตระกูลเลยหรอเนี่ย แสดงว่าแต่ก่อนคุณทวดของพราวเนี่ยจะต้องเป็นคนสำคัญของย่านนี้จริงๆ”

“แล้วขอบอกนะ ว่านี่ไม่ใช่พระธรรมดาเนาะ เพราะผ่านพิธีปลุกเสกด้วยพระแก้ววัด ขลังสุดๆ ไปเลย” พร่าวพิรุณอ้ออวดด้วยความภาคภูมิใจก่อนจะเล่าถึงประวัติของครอบครัวตัวเองต่อไป

“คุณทวดท่านมีลูกสองคน คนโตคือคุณย่าใหญ่เจ้าของบ้านหลังนี้กับคุณป้าของฉัน คุณย่าใหญ่ท่านไม่ได้แต่งงานก็เลยเขียนพินัยกรรมแบ่งสมบัติให้บรรดาหลานๆ พี่แพรวได้บ้านของท่านที่อยู่กลางกรุง” น้ำเสียงของคนเล่าเจือความน้อยใจอยู่ลึกๆ เมื่อคิดถึงมูลค่าของทรัพย์สินที่ต่างกันลิบลับของพี่สาวคนโต จากนั้นก็เล่าต่อไปว่า “ส่วนฉันก็ได้บ้านหลังนี้

ตอนแรกฉันก็ไม่รู้หรือกว่าท่านมีบ้านอยู่ที่นั่นด้วย จนตอนเปิดพินัยกรรมนั้นแหละ...ก็เลยงงอยู่พักใหญ่ว่าบ้านหลังไหน จะถามคุณปู่ ท่านก็เลยไปนานแล้ว ดีที่แม่ครัวของฉันเคยอยู่แถวนี้มาก่อนก็เลยพามาถูก พอเห็นตัวบ้านจริงๆ ก็เลยรีบโทร. ไปหาเธอทันทีเลยยายมินต์”

คนฟังเกาหัวตัวเองตั้งแกรกๆ ด้วยความงุนงง “แล้วทำไมต้องโทร. หาฉันด้วยล่ะ หรือว่าพราวอยากจะแบ่งสมบัติให้ฉันด้วย”

พราวพิรุณหัวเราะในความขี้เล่นของเพื่อนพลางตีอีกฝ่ายที่ต้นแขน “จะบ้าเธอ ก็ฉันเห็นเธอทำงานเป็นสถาปนิก น่าจะชอบบ้านสวยๆ พุดแล้วมันเหมือนไม้ไซ้หอมล่ะ จูๆ ฉันก็ได้เป็นเจ้าของบ้านสุดคลาสสิกอายุร่วมร้อยปี ของแบบนี้ลืบลากว่าไม่เท่าตาเห็น ฉันก็เลยต้องพามินต์มาพิสูจน์ให้เห็นกันจะจะไปเลย”

ครั้นพอได้ยินดังนั้นคนฟังก็หัวเราะในลำคอ “ไม่ลงทุนไปหน่อยเธอเพื่อน”

“ก็เพราะคิดจะลงทุนนะสิ...” พราวพิรุณทอดเสียงเพื่อหยั่งเชิง ทว่าอีกฝ่ายไม่มีท่าทางประหลาดใจดังที่คาดเอาไว้เลย

ก็แน่ละ...ถ้ารมิตาไม่ใช่เพื่อนรักที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมก็คงตกอกตกใจไม่น้อย ทว่าคนอย่างพราวพิรุณก็เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ลองเจ้าหล่อนคิดจะทำอะไรแล้วมักจะดันทุรังสุดๆ เพราะฉะนั้นอย่าไปห้ามเสียให้ยาก

“คราวนี้จะทำอะไรอีกล่ะพราว” เสียงคนถามเนือๆ ซอบกลจนพราวพิรุณเลิกคิ้ว แล้วก็คิดว่ามันเป็นผลมาจากความร้อนของแดด ยามบ่ายมากกว่าคำพูดของตัวเอง จึงจูงมือเพื่อนรักมานั่งใต้ร่มกันแดดคันใหญ่

“ฉันว่ามินต์นี่ง่ลงก่อนดีกว่า ทำทางงานนี้เราคงต้องพูดกันอีกยาว”

เมื่อเรือเริ่มเคลื่อนตัวอีกครั้ง ไม่นานบ้านขุนพิทักษ์ก็เริ่มไกลสายตา กระทั่งเรือเลี้ยวโค้งตามลำน้ำ ทุกอย่างตรงนั้นก็พลันลับตาไป ทว่าก่อน

ที่สองสาวจะได้สนทนาถึงเรื่องที่คุยค้างเอาไว้ ชายหนุ่มท่าทางตั้งตั้งก็นำเครื่องดื่มมาบริการเสียก่อน โดยที่ทั้งสองไม่ต้องเอ่ยปากแต่ประการใด

“น้ำส้มเย็นเจี๊ยบค่ะคุณพราว คุณมินต์”

“ขอบใจมากนะต้อยตึง แหม กำลังคอกแห้งอยู่พอดี”

“ยังรู้ใจนายเหมือนเดิมนะต้อยตึง” รมิตาหันไปทักคนสนิทของเพื่อน

“ไม่ได้รู้แคใจหรือค่ะ อย่างต้อยตึงเนี่ย เขาเรียกว่ารู้สึกไปถึงไส้ติ่งต่างหาก ขนาดคุณพราวจะเข้าห้องน้ำเวลาไหน ต้อยตึงยังรู้เลย” ต้อยตึงอวดพลาจริบขยับหนีฝ่ามือของเจ้านายอย่างฉิวเฉียด

“รู้มากจริงๆ...” คนเป็นนายส่ายหน้าด้วยความระอา

“จะไปไหนก็ไป” ต้อยตึงต่อประโยคให้จบ ก่อนขยับตัวออกห่างด้วยท่าทางทะเล้น

รมิตาระเบิดหัวเราะเสียงดัง ทั้งขำทั้งหมั่นไส้ชายร่างเล็กแทนเพื่อน จากนั้นก็ตั้งบทสนทนาดลับเข้าเรื่อง

“เรามาคุยเรื่องนั้นให้จบก่อนดีกว่า พราวกำลังคิดจะทำอะไรเธอ”

“ความจริงที่ฉันพาเธอมาที่นี่ไม่ได้แค่อยากจะโชว์บ้านหรือค่ะ แต่มีเรื่องสำคัญอยากจะปรึกษาต่างหาก”

สาวผมสั้นหุบยิ้มทันควัน รู้สึกสังหรณ์ใจอย่างประหลาด น้ำเสียงอ่อนๆ แบบนี้แหละที่มักจะนำเรื่องปวดหัวมาให้เสมอ

“ฉันอยากทำรีสอร์ตนะมินต์ ฉันอยากจะทำแปลงบ้านหลังนั้นให้เป็นบูติกรีสอร์ตแบบเก๋ๆ”

คนฟังแทบจะล้าล้าหน้าทีเพ็งยกดื่มเข้าไป พลาจริมองหน้าเพื่อนเพื่อจะถามให้แน่ใจอีกครั้ง ครั้นพออีกฝ่ายพยักหน้ารับก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้

“เรื่องใหญ่นะพราว ทั้งเรื่องของเงินทุน เรื่องของการบริหารงานไหนจะเรื่องคนงานอีก บอกตามตรง ฉันว่าพราวยังเด็กไปสำหรับงานใหญ่”

ขนาดนี้ อันนี้ขอเตือนด้วยความหวังดีสุดๆ”

“ฉันนี่กว่ามินต์จะเห็นดีเห็นงามด้วยเสียอีก” พรราวพิรุณบ่นอุบอิบด้วยความผิดหวัง แล้วพยายามพูดชักจูงเพื่อนรักอีกครั้ง “ไม่เอา嘛มินต์ เธอก็เห็นว่าบ้านหลังนั้นแจ่มแค่นั้น ตอนฉันมาดูครั้งแรกนะ บอกตามตรงว่าในหัวฉันเห็นภาพเบงก์เรียงบนพื้นเต็มไปหมด มองไปตรงไหนก็เห็นแต่โอกาสทำเงิน ฉันจะเนรมิตที่นั่นให้กลับไปในยุครัชกาลที่ ๖ เพื่อให้แขกที่มาพักได้ตีมูลค่ากับบรรยากาศสุดโรแมนติกในสมัยนั้น เก๋จะตาย”

“ใช่...จะตายตั้งแต่ตอนคิดแล้วแหละ ของแบบนี้มันไม่ใช่แค่จะมานั่งจินตนาการว่าธุรกิจของฉันจะไปได้ด้วยดี ฉันจะเอาแบบนี้จะเอาแบบนี้ะพรราว ถ้าจะทำจริงๆ นั้นขอถามหน่อย พรราวมีแผนธุรกิจแล้วหรือ เงินทุนล่ะ พรราวจะเอามาจากไหน ถ้าจำไม่ผิดพ่อของพรราวประกาศว่าจะให้เงินทุนตอนขอทำร้านกาแฟนั่นเป็นครั้งสุดท้ายนี่นา ถึงพรราวจะแข่งมันให้คนอื่น ได้เงินคืนกลับมาบางส่วน แต่มันพอสำหรับโมเดลธุรกิจขนาดนี้หรือ”

พรราวพิรุณหน้าอหังที่ เพราะชินกับการตามใจมากกว่าถูกคัดค้าน พอโดนเพื่อนเบรคความคิดสุดบรรเจิดจึงโพล่งออกมาเสียงแหลมว่า “เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง คนอย่างฉันมีหัวคิดพอ”

“ฉันเป็นห่วงนะพรราว ถ้าไม่หวังดีจริงก็คงยุส่งเดช ปล่อยให้ลุยตุ่มๆ ไปแล้ว จะเจ๊งหรือรุ่งก็ช่างหัวมัน แต่ฉันไม่อยากจะเห็นพรราวเจ็บปวดอีก ถึงได้ห้าม” รมิตารีบออกตัวเมื่อเห็นท่าที่ของเพื่อน

“ตอนร้านกาแฟ ฉันพลาดเพราะว่ายังอ่อนประสบการณ์ แต่ตอนนี้ฉันโตขึ้นมาก ทำอะไรรอบคอบกว่าเดิมเยอะ ที่สำคัญฉันทำแผนการลงทุนไปคุยกับทางธนาคารมาแล้ว เขายังบอกเลยว่าน่าสนใจ แถมยังเสนอเงินกู้ก้อนโตให้ด้วย”

“เฮ้ย! นี่ย่าบอกนะว่าพรราวจะกู้เงินมาลงทุน” รมิตายิ่งฟังก็ยิ่งปวดขมับ

“ใช่...ฉันตัดสินใจแล้ว จะใช้บ้านและที่ดินของคุณย่าใหญ่ค้ำประกัน เพื่อเอาเงินมาลงทุนทำรีสอร์ท” พรราวพิรุณประกาศอย่างมาดมั่น

“แล้วนี่พรราวปรึกษาคุณพ่อคุณแม่หรือยัง”

“พวกท่านก็ไม่เห็นด้วยตามเคย เพราะมองว่าฉันไม่เก่งเหมือนพี่แพร แต่ถึงอย่างไรฉันก็จะทำ เพื่อพิสูจน์ว่าคนอย่างฉันไม่ได้แค่สวยอย่างเดียว แต่ยังสามารถไม่แพ้ลูกพี่ของพวกท่านอีกด้วย”

รมิตาอ้าปากค้าง นึกในใจว่าขนาดพ่อแม่ห้ามแล้วยังไม่ฟัง แล้วใครหน้าไหนจะมีปัญญาคัดค้านความคิดในการสร้างรีสอร์ทของเพื่อนรักได้

“คนอย่างฉัน ถ้าคิดจะทำอะไรแล้วไม่มีวันถอยเด็ดขาด เพราะฉะนั้น...” คนพูดดึงมืออีกฝ่ายมากุมไว้แน่น “ฉันก็เลยอยากจะมีใครสักคน คอยสนับสนุน เป็นกำลังใจ โดยเฉพาะเพื่อนรักอย่างเธอนะมินต์”

“ถ้าลาออกจากตำแหน่งนี้ยังทันหรือเปล่า”

“ไม่เอานะมินต์ ไหนเคยสัญญาว่าเราจะเป็นเพื่อนกันตลอดไปไง”

“นี่ยายพรราว มั่นใจขนาดนี้แล้วจะมาหาคนสนับสนุนอีกทำไม มีทราบ”

“อย่าเอาแต่ต่อต้านสิ ลองฟังแผนธุรกิจของฉันก่อน แล้วค่อยติก็ยัง ไม่สาย” พรราวพิรุณปิดทางหนีของเพื่อนด้วยการจับอีกฝ่ายฟังบรรยาย แผนธุรกิจอย่างละเอียดทันที โดยไม่สนใจไยดีกับสีหน้าของอีกฝ่ายที่ บ่งบอกว่าการกำลังเซ็งสุดๆ

แม้ว่าเรื่องน่าทึ่งจะพาผู้โดยสารกลับมาส่งที่ทำเรือแล้ว แต่การสนทนาของสองสาวก็ยังไม่จบลงง่ายๆ หลังจากพรราวพิรุณพยายาม โน้มน้าวใจเพื่อนรักจนเกือบจะกลายเป็นการสะกดจิต ในที่สุดรมิตาเริ่ม จะเห็นดีเห็นงามด้วย ที่จริงความคิดในการทำรีสอร์ทของพรราวพิรุณ ก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คาด ด้วยวาทิลประดับแชมป์ได้วาที่สมัยเรียน... ภาพของรีสอร์ทซึ่งเจ้าตัวตั้งชื่อไว้อย่างสวยหรูว่า ‘วิมาน’ ก็เริ่มบรรเจิดขึ้น

เรื่อยๆ

พรราวพิรุณวาดฝันถึงบ้านที่พาทุกคนย้อนไปสู่ยุคสมัยที่คนไทย มีวิถีชีวิตแบบหนุ่มนวลชวนฝัน ไม่เร่งรีบแบบในยุคปัจจุบัน บรรยากาศ เก๋ๆ ซึ่งชีวิตประจำวันเต็มไปด้วยความประณีต ไม่ว่าจะรับประทานอาหาร ไทยๆ สลักเสลาสวยงามจัดเรียงในงานกระเบื้องเคลือบขอบทอง กรุ่นกลิ่นชามะลิที่ตั้งรออยู่บนโต๊ะริมหน้าต่าง เคล้าคลอเสียงเพลงคลาสสิก จากเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่คอยขับกล่อมอารมณ์ให้สุนทรีย์ รื่นรมย์กับลมเย็นๆ จากสายน้ำ ช่วยดับความร้อนรุ่มของวันพร้อมกับการพูดคุย เรื่องสบายๆ ที่โต๊ะมานั่งสี่ขาในสวนสวย ทั้งหมดนั้นจะเกิดขึ้นในบ้าน หลังใหญ่แบบตะวันตกที่รังสรรค์ขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับวิถีไทย

จากรีสอร์ทเล็กๆ ซึ่งจะมีห้องพักไม่กี่ห้องก็เพิ่มเป็นหลักสิบ และ หูหრაขึ้นไปเรื่อยๆ จนในที่สุดหลังจากนำเสนอจินตนาการไปเสียไกล จนจะกลายเป็นนิมมานในอากาศอยู่รอมร่อ เจ้าของโพรเจกต์สาวสวย ก็ย้ำเป็นครั้งที่สิบเก้าว่า “มินต์ต้องเชื่อมั่นในตัวเรานะ”

เมื่อพรราวพิรุณเห็นคนฟังยังมีแวล้งเลออยู่ในสายตา ก็รีบคว้าข้อมือ เพื่อนมากุมไว้ ทำสีหน้าเศร้าอีกนิดหน่อย พร้อมทั้งพูดด้วยน้ำเสียงท้อแท้ แบบสุดๆ

“ถ้าเราล้มแล้วจะต้องถูกห้ามวิ่งไปอีกตลอดชีวิตหรือ...ก็ไม่ใช่ ลักหน่อย แคว้งอย่างระมัดระวังมากขึ้นเท่านั้น ลักวันมันก็จะต้องถึงเส้นชัยเองใช้ไหม”

พรราวพิรุณพูดเพียงเท่านี้ก็สามาร ฤติจุดอ่อนของรมิตาเสียจน แดกกระจุก...สาวผมสั้นมักใจอ่อนเป็นพิเศษกับท่าทีน่าสงสารของเด็ก สตรี และคนชราที่ถูกรังแกหรืออะไรทำนองนั้น สุดท้ายก็มีเพียงเสียง ถอนหายใจเบาๆ เมื่อไม่รู้จะหาคำไหนมาห้ามคนหัวดี

“เออ ก็ได้ ถ้านอกเหนือจากชวนลงหุ้นหรือยืมเงินแล้วละก็ มีอะไร ให้ช่วยก็บอกแล้วกัน” รมิตากัดฟันพูดหลังจากเห็นว่าไม่มีทางห้ามปราม

แล้วจริงๆ แม้ว่าในใจลึกๆ จะไม่เห็นด้วย แต่การปล่อยให้เพื่อนเผชิญชะตากรรมเพียงลำพังก็ไม่ใช่นิสัยของเธอเช่นกัน

“นี่ก็แล้วเชื่อว่ามินต์จะต้องเห็นด้วย เธอคือเพื่อนที่ดีที่สุดในโลกจริงๆ” คนสมหวังตั้งร่างสูงของเพื่อนรักมากอดอย่างตื้นตัน จากนั้นก็รีบแจจแจงความต้องการของตัวเองทันที “เรื่องที่มินต์จะต้องช่วยเป็นอย่างแรกคือทำแปลนโรงแรมขนาดยี่สิบห้องให้หน่อย ขอด่วนๆ ด้วยนะ”

สาวผมสั้นผู้ตกเป็นเหยื่อความใจอ่อน ได้ยินดังนั้นก็ปวดหัวตุบๆ เพราะคำนวณในใจก็รู้ว่าตัวบ้านคงมีพื้นที่ใช้สอยไม่พอกับความต้องการแน่ๆ

“ถ้าต้องการขนาดนั้น เราว่าพราวอาจต้องสร้างอาคารเพิ่มอีกสักหลังนะ”

“ฉันก็คิดแบบนั้นแหละ แต่ติดปัญหาตรงที่ว่า ถ้าสร้างใหม่มันจะดูเพคๆ ไม่ขลังเหมือนบ้านเก่านะสิ แล้วอีกอย่าง ไม่รู้มันจะต้องใช้เวลาสร้างนานแค่ไหน ยิ่งเปิดรีสอร์ทได้ช้า ดอกเบี้ยยิ่งบาน ฉันกลัวจะไม่ไหว”

“พราวคิดมากไปเองรีเปล่า เรามีอาคารหลักซึ่งเป็นของดั้งเดิมอยู่แล้ว แค่อสร้างเสริมเข้าไปอีกหลังเดี๋ยวเอง รับรองว่าฉันจะออกแบบให้เหมือนของเก่าเปี้ยบเลย ส่วนเรื่องระยะเวลาการก่อสร้างเนี่ยมันก็ต้องทำใจนะว่าของดีก็ต้องใช้เวลาหน่อย ถ้ายังไงลองคุยกับธนาคารเรื่องพักดอกเบียช่วงก่อสร้างดูสิ อาจจะช่วยแก้ปัญหาได้”

“เรื่องนี้ค่อยคุยกันวันหลังเถอะ” พราวพิรุณถอนหายใจยาวพลางเหลือบมองไปรอบตัว ตอนนั้นพระอาทิตย์เกือบลับขอบฟ้าแล้ว บรรยากาศรอบข้างจึงเริ่มมีดล “ใกล้ค่ำแล้ว กลับบ้านกันดีกว่า”

“ก็ดีเหมือนกัน ฉันรู้สึกเหนื่อยอย่างบอกไม่ถูก”

พราวพิรุณหันหาคนสนิทก็พบว่ากำลังยืนคุยกับผู้ชายคนหนึ่งอยู่ พอขยับจะเดินเข้าไปเรียก ต้อยตึงก็เหมือนนกรู้ รีบปลิกตัวมาหาและไหว้อย่างซดซ้อย

“จะกลับแล้วหรือคะคุณพราว พอดีต้อยตั้งเจอบุญตีสันทิก์เลย
อยากจะทำบุญตักน้ำที่นั่นสักวันสองวันได้ไหมคะ”

ดวงตาคุโตะห่มองญาติหูล่าของต้อยตั้งอย่างจับผิด จนคนเป็น
ลูกน้องขัดเขินขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แต่ในที่สุดพราวพิรุณก็เอ่ยอย่าง
เสียมใจได้ว่า “อย่าไปค้ำหานานก็แล้วกัน ช่วงนี้ฉันมีงานเยอะเสียด้วยสิ”

“ขอบคุณค่ะ” ต้อยตั้งพูดจบก็รีบไปกับหนุ่มคนนั้นทันที

เวลานั้นย่านตลาดน้ำซึ่งเคยจ่อแจในยามบ่ายแทบจะร้างผู้คน
เดินเที่ยว พ่อค้าแม่ค้ากำลังสาละวนกับการเก็บร้านค้าเพื่อกลับบ้าน
เมื่อต่างคนต่างแยกย้าย รถจึงติดตรงปากทางออกอยู่สักพัก กว่าพราว-
พิรุณจะขับรถออกจากตลาดทำเรื่องก็เป็นเวลาบ่ายสามพอดี

รถเก๋งสีดำแล่นไปตามถนนคดเคี้ยวเลียบคันดินของสวนผลไม้
ข้างทางด้วยความเร็วปานกลาง คนขับก็มัวแต่เพลินกับการพูดคุยจน
แทบไม่ได้สังเกตเห็นสิ่งรอบข้าง กระทั่งเพื่อนร่วมทางทักขึ้นมา

“เฮ้! พราว เราารู้สึกว่าเธอขับรุดผ่านศาลาริมทางนี่สองหนแล้วนะ”

คนถูกทักจอดรถชิดขอบถนน ก่อนชะโงกหน้ามองศาลาไม้เก่าๆ
ที่ใกล้จะพังลงมาพลางเถียง “จำผิดเปล่ามินต์ ศาลาแถวนี้มันโขกมาจาก
พิมพ์เดียวกันทั้งนั้นแหละ”

“แต่อันที่มันจะใกล้ถล่มแบบนี้คงไม่มีซ้ำสองหรอก แล้วดูรอบๆ ลี
มีแต่สวนรุกรครึมไม่พหมด บ้านคนก็ไม่เห็นจะมีเลย แน่ใจนะว่าทางนี้
ออกถนนใหญ่ได้”

ความมั่นใจของคนขับเริ่มสั่นคลอน ถนนสายนี้เปลี่ยนจริงๆ แถม
ศาลาหลังนี้ก็ถูกทิ้งให้ทรุดโทรมมาก แต่พราวพิรุณไม่กล้าบอกเพื่อนว่า
ยังไม่ชำนาญทาง เพราะทุกครั้งต้อยตั้งจะรับหน้าที่สารพัดตลอด ด้วยกลัว
เสียหน้าจึงแถมต่อไป

“ฉันว่ามันต้องออกถนนใหญ่ได้”

“ทำไมพราวมั่นใจล่ะ” รมิตาถามด้วยความเคลือบแคลง ไม่ค่อย

เชื้อเพื่อนเท่าไร

“ก็ดูสิมินต์” พรราวพิรุณพูดพลางชี้นิ้วไปยังสายไฟสีดำที่พันกันเป็นเปลาะใหญ่ “มีสายไฟเยอะแบบนี้แสดงว่าข้างหน้าต้องมีบ้านคนเพียบอย่างแน่นอน”

“เอ่อ... ฟังดูมีเหตุผล แต่ฉันเคยได้ยินว่าให้ดูเส้นแบ่งถนนไม่ใช่เธอ ถ้ามันเป็นสีเหลืองก็จะเป็นถนนหลวง แต่ทำไมฉันไม่เห็นมีเลย”
รมิตาพูดแย้ง

ทั้งสองยังไม่ทันได้ข้อสรุป จู่ๆ ก็มีรถขับเคลื่อนสี่ล้อคันใหญ่กะพริบไฟหน้าแล้วขับแซงไป พรราวพิรุณเห็นทะเบียนก็ร้องขึ้นด้วยความดีใจ

“นั่นไง! รถคันนั้นใช้ทะเบียนกรุงเทพฯ เหมือนกัน ฉันลองขับตามไปดีกว่า เผื่อเขาจะพาออกถนนใหญ่ได้”

“ดีๆ ็รีบขับตามไปเลย เดี่ยวจะคลาดกัน”

พรราวพิรุณรีบขับจี้ท้ายรถคันดังกล่าวทันที ไม่ว่ามันจะแล่นไปทางไหนก็ตามติดชนิดไม่ให้คลาดสายตา ในที่สุดรถคันหน้าก็เลี้ยวเข้าไปจอดในซอยแห่งหนึ่ง รถของสองสาวก็ตามเข้าไป แต่แล้วก็ต้องเบรกลีงงันเมื่อเห็นรถคันหน้าจอดอย่างกะทันหัน

เจ้าของรถคันดังกล่าวรีบลงมาด้วยท่าทางเอาเรื่อง ไม่เพียงเท่านั้นในมือยังถือปืนพกเล็งตรงมายังทั้งคู่อีกด้วย!

๒

สถานการณ์ไม่คาดฝันทำให้สองสาวตกตะลึง แม้จะอยู่ภายใต้แสงสลัวของพระจันทร์ข้างแรม แต่ก็ยังสามารถเห็นหน้าตาต่างๆ นั้นได้อย่างชัดเจน ผู้ชายคนนี้มีคิ้วหนาเข้ม ดวงตาคมกริบบ่งบอกความเด็ดขาด ไว้หนวดีไว้เคราเสี้ยเต็มหน้า ผมเผ้าก็ยาวรุงรังพิกล

พราวพิรุณเกลียดผู้ชายแบบนี้เข้าไส้ เพราะฝังใจมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของคนไม่ดี เมื่อเจอจริงๆ ในสถานที่เปลี่ยวพร้อมกับการเล็งปืนข่มขู่ ก็รู้สึกหนาวไปทั้งสรรพางค์กาย

...นี่มันอาชญากรชัดๆ

“เอาใจดีละพราว หน้าโหดๆ แบบนั้นเป็นโจรหรือเปล่าก็ไม่รู้” รมิตาเขย่าต้นแขนเพื่อนอย่างตื่นกลัว

“นี่ยังจะสงสัยอีกหรือ” พราวพิรุณหันไปถามเพื่อนซึ่งปกติหัวหาญแต่บัดนี้กลับกลายเป็นลูกแมวขี้กลัวไปเสียแล้ว

“เออ สงสัยอยู่...สงสัยว่าเราจะทำอย่างไรกันดี”

พราวพิรุณไม่ทันได้พูดอะไรต่อ เสียงตวาดก็ดังขึ้น ทำให้สองสาว

สะอื้นสุดตัว

“เฮ้ย ไอ้สองคนนั้น ลงมาพูดกันให้รู้เรื่องซิ ขับรถตามมาทำไม มีจุดประสงค์อะไร”

“ไอ้หยา ดูอย่างกับเสือเลย เอาใจคืออะไร” รมิตาอยากจะร้องไห้ ออกมาดั่งๆ

“ใจเย็นๆ ตั้งสติให้ดีแล้วลองช่วยคิดหน่อยซิว่า ถ้าเรายิงไฟสูงใส่ตาคือตานั้นแล้วรีบขับถอยหลังหนีไปจะไวกว่าความเร็วลูกปืนหรือเปล่า”

คนฟังเหลียวไปมองด้านหลังรถก็พบว่าถนนซอยนี้ทั้งแคบ ทั้งเต็มไปด้วยกิ่งไม้ยื่นเกาะกะ ดูอย่างไรก็ไม่ใช่ทางหนีที่ดีจึงตอบเพื่อนไปตามจริง “เราว่าไม่รอดแน่ๆ แถมถ้ามันโกรธอาจจะยิงเราไม่เสีย”

“ไม่ได้ยื่นที่พูดหรือไงวะ” ชายคนนั้นตวาดอีกครั้ง

สิ้นคำสองสาวก็ค่อยๆ เปิดประตูลงมาโดยดี รมิตาจะยกมือขึ้นทั้งสองข้างพลางเอ่ยปากขอร้องเสียงสั่นว่า “อย่าทำอะไรเราสองคนเลยนะ”

ชายคนนั้นทำท่าตกใจผสมกับงุนงงเล็กน้อยตอนได้เห็นคูกรณีของตัวเองชัดๆ ซึ่งมันก็เป็นปฏิกริยาเหนือความคาดหมายของหญิงสาวสองคนเช่นกัน จนชวนให้คิดว่าบางที่อีกฝ่ายอาจจะไม่ได้มีเจตนาร้ายอย่างที่คิด

“พวกคุณเป็นผู้หญิงอย่างนั้นหรือ” น้ำเสียงเขาอ่อนลง แต่ป็นยังคงเล็งตรงมา

พราวพิรุณอยากจะทำตอบประชดกลับไปว่า ‘สวยอย่างนี้คงเป็นกะเทยมั้ง’ แต่ด้วยสถานการณ์ที่ตกเป็นรอง เลยจำใจตอบไปว่า “ก็ใช้นะสิ คุณอยากได้อะไรก็บอกมาตรงๆ ไม่ต้องเอาปืนจี้หรือก ลำพังเราสองคนคงไม่มีแรงสู้อะไรได้อยู่แล้ว” แม้ปากจะพูดไปอย่างนั้น แต่ตาก็สอดส่ายหาของที่ จะช่วยมาเป็นอาวุธป้องกันตัว

“ผมไม่ใช่โจร” เขาประกาศตัวเองเสียงเรียบๆ ก่อนจะเก็บปืนไว้ที่เอว “เพียงแต่เห็นพวกคุณขับรถตามจี้มานาน ก็เลยสงสัยว่ามีเจตนาไม่ดี”

“พวกเราหลงทางนะ ก็เลยพยายามหาทางออกไปถนนใหญ่” รมิตา

อธิบายตามความเป็นจริง

“ด้วยการขับรถตามรถผมมาตลอดนี่นะครับ” พอเขาเดาเรื่องออก ก็ทำหน้าอย่างหัวเสีย “ผมว่าแซงขึ้นมาแล้วจอดตามกันต๊าย ก็ได้นี่นา ขับรถ จัมาแบบนี้มันเหมือนมีเจตนาไม่ดีมากกว่าจะขอความช่วยเหลือนะครับ”

“เจตนาไม่ดียังไงไม่ทราบ ฉันก็แค่ขับตามไปเฉยๆ” พรราวพิรุณ ซึ่งอารมณ์คุกรุ่นอยู่แล้ว ย้อนถามทันควัน

“มันทำให้ผมเข้าใจผิดว่าถูกคนร้ายตามมาอยู่นะสิครับ”

คำว่า ‘คนร้าย’ ทำให้ความอดทนพรราวพิรุณขาดผิง

“คนร้าย! พุดออกมาได้ไม่อายปาก” พรราวพิรุณโพล่งเสียงแหลมปรืด ถึงจะไม่ใช้คนหลงตัวเอง แต่มันก็เป็นเรื่องสุดจะทนจริงๆ ที่สาวสวย ระดับนางแบบยังซัดซ้ายต้องถูกกล่าวหาส่งเดชแบบนี้ “นี่! ลองใช้สมอง คิดดูนะ ถ้าคุณยังพอมืออยู่บ้าง ว่าระหว่างสาวสวยรูปร่างอ่อนแออันตราย อย่างพวกฉัน กับผู้ชายหน้าโจรไว้หนวดเคราหนาเป็นปาดงติบอย่างคุณ ฝ่ายไหนควรจะต้องกลัวมากกว่ากัน แล้วขอบอกนะว่า ไร่หนวดเครา รกหูรกตาเนี่ยมันไม่ได้ทำอะไรเลย แถมยังทำให้ความหล่อลดน้อยลงไป สามสิบเปอร์เซ็นต์ด้วย”

“ได้ทีใส่เป็นชุดเลยนะคุณ แล้วจะมาใส่ใจอะไรกับหนวดเคราของ ผมมึทราบ”

“ฉันก็แค่เตือนด้วยความหวังดี อ้อ! หรือว่าคุณไว้หนวดเคราเพื่อ ช่มฉัตรกู คงมีใจทักเยอะละสิ ถึงได้กลัวจนประสาทขนาดคว่ำปิ่นมาเลี้ยง ใส่คนมั่วซั่วแบบนี้ นิสัยเสื่อมจริงๆ”

คำพูดที่พ่นใส่ราวกับพายุทำให้หนวดเคราของชายหนุ่มมึกระตุก... เวิร์กรรมจริงๆ นี่เขาไม่ได้เผชิญหน้ากับคนร้าย แต่กลับเป็นคนปากร้าย ต่างหาก

“นี่! ผมก็ต้องเป็นฝ่ายต่อว่ามากกว่านะครับคุณผู้หญิง เพราะ ขับรถกลับบ้านอยู่ต๊าย ก็มึรถใครก็มึรู้มาวิ่งตาม ขนาดเลี้ยวเข้าซอยตัน

ก็ยังขบขันจนแทบจะชนท้าย แถมมีดๆ ค่ำๆ มองกระจกหลังก็ไม่เห็นหน้า
อีกด้วย แล้วใครจะไปตรัสรู้ว่าพวกคุณมีจุดประสงค์อะไร”

“อย่างน้อยก็ควรถามไถ่ดีๆ ไม่ใช่เอาปืนมาชี้หน้ากันแบบนี้ ถ้า
ปืนลั่นขึ้นมาคุณจะได้รับผิดชอบไหวไหม” พราวพิรุณเถียงอย่างไม่ลดละ

เขาหัวเราะหึๆ ในลำคอพลางเฉลย “นี่มันเป็นแก๊ปครับ ยิ่งใครไม่ตาย
หรือถูกยิง”

พราวพิรุณได้ยินดังนั้นก็ยิ่งเดือดดาล จนอยากจะทำอะไรสักอย่าง
เขวี้ยงหัวฟ่อคราดกเสียจริงๆ ที่บังอาจมาตัมคนฉลาดอย่างเธอเสียสูง

รมิตาซึ่งปกติเป็นคนใจเย็นจึงต้องห้ามทัพ ก่อนที่เรื่องจะลุกลาม
บานปลายไปมากกว่านี้

“พอเถอะ ตอนนี้เรารู้แล้วว่าไม่มีใครคิดร้ายต่อกัน จะมาทะเลาะกัน
ทำไมเนี่ย”

ชายหนุ่มเหลือบตามองสาวผมสั้น สัมผัสได้ถึงนิสัยอันแตกต่างกัน
ระหว่างคนทั้งสอง ทำที่จึงอ่อนลง “ผมก็ไม่อยากจะทำยื่นทะเลาะตรงนี้
เหมือนกัน เพราะไม่มีใครได้ประโยชน์อะไร นอกจากยุ่งที่มารูมตอม แต่
เหมือนเพื่อนคุณจะไม่ยอมให้จบง่าย”

“อ้าว พูดแบบนี้ได้ไง คุณเป็นคนผิดก็ต้องรับผิดชอบการกระทำ
ของตัวเอง ได้ยินหรือเปล่า คุณต้องรับผิดชอบ” เธอโอวยวายเสียงแหลม
ปรืด แต่คนฟังก็แส้งไม่ได้ยินและไม่สนใจกริยาเด่นแรงเด่นกาของอีกฝ่าย
ไม่เพียงเท่านั้นยังหันไปพูดกับรมิตาโดยเฉพาะ

“เอาเป็นว่าผมขอโทษแล้วกัน ที่เอาปืนมาขู่คุณ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” รมิตายิ้มให้อย่างเป็นมิตร จนเพื่อนสาวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ
ถึงกับถลึงตา เบ้าปาก

พราวพิรุณไม่เข้าใจว่าทำไมสองคนนี่ถึงได้ดีกันง่ายตายนัก

“แล้วนี่คุณจะไปไหนล่ะ ผมจะได้ช่วยบอกทางให้”

น้ำใจที่เขาหยิบยื่นให้มันทำให้สองสาวดีใจยิ่งนัก แต่พราวพิรุณก็ยัง

ไม่ว้าวางฟอร์มซึ่งซัง ยกหน้าที่ถ้ามเส้นทางให้เพื่อนรับไปเพียงผู้เดียว ชายผู้นั้นเดินกลับไปยังรถตัวเองและหยิบกระดาษแผ่นเล็กๆ ขึ้นมาวาดแผนที่คร่าวๆ พร้อมกับอธิบายเส้นทางให้ฟังจนเข้าใจกันดี

แต่ก่อนจะขับรถแยกจากกัน ชายหนุ่มก็หันมาหาพราวพิรุณซึ่งยืนหน้าห้องอยู่ข้างประตูคนขับ พร้อมกับเปรยขึ้นว่า “ผมจะบอกอะไรให้ด้วยความหวังดีนะครับคุณผู้หญิง นิสัยขี้วีน ขี้ไวยวาย ทำให้ความสวยลดลง สลิลเบอร์เซนต์เลยรู้ใหม่”

หญิงสาวหน้าชา นึกหาคำโต้ตอบไม่ทัน ผู้ชายคนนั้นก็ขับรถหนีไปเสียแล้ว จึงได้แต่กระเท็บเท้าเราๆ ร้องเสียงดังลั่น “นี่มันหลอกต่อกันชัดๆ กลับมาขอโทษฉันเดี๋ยวนี้ละ ได้ยินไหม กลับมาสิ”

ทว่ารถคันนั้นก็แล่นจากไป ทิ้งให้พราวพิรุณหัวเสีย ในขณะที่รมิตาที่ยืนอยู่ข้างๆ พยายามกลั้นหัวเราะสุดฤทธิ์

พราวพิรุณเลียวรถอกจากซอยแคบๆ พร้อมกับพรวดไม่ขาดปาก ตั้งแต่เธอเกิดมายังไม่เคยถูกใครลูบคมขนาดนี้มาก่อน แล้วผู้ชายคนนั้นเป็นใคร กล้าได้อย่างไรมาทำกับเธอถึงขนาดนี้

ทว่าตัวตนเหตุไม่อยู่ ทุกอย่างจึงไปลงกับสาวผมสั้นที่นั่งอยู่ข้างๆ แทน

“มินต์ไปพูดดีๆ กับเขาทำไมเนี่ย คนอะไรไม่หล่อทั้งหน้าทั้งนิสัย”

“อ้าว พราวนี่ก็พิลึกนะ เราต้องฟังเขาช่วยบอกทาง ไม่งั้นก็เชิญเธอขับรถตามคันอื่นไปเรื่อยๆ พรุ่งนี้เที่ยงวันคงถึงกรุงเทพฯ หรือก”

“นั่นมันก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่ไม่เกี่ยวกับที่เขาเอาปืนมาจ่อเรานะ ผู้ชายอะไรไม่เป็นสุภาพบุรุษเลย ทำผิดก็ไม่รู้จักขอโทษ แถมยังมาว่าฉันไม่สวยอีกต่างหาก เสื่อมจริงๆ”

“เอ๊ะ! แต่ฉันว่าเขาขอโทษแล้วนะ แล้วอีกอย่าง หน้าแบบพราวเนี่ย ถึงสวยลดลงสลิลเบอร์เซนต์ก็ยังถือว่าหน้าตาดีอยู่นะ” รมิตาเย้าเหยยอย่าง

นึกขำ “ไม่รู้ว่าเป็นโอรธเรื่องไหนมากกว่ากันแน่

“เขาขอโทษเธอคนเดียวต่างหากยามินต์ ฉันเคืองจริงๆ นะเนี่ย”

“เอาน่า ถ้าเธอเลิกนิสัยขี้วีน ขี้ไวย เดี่ยวความสวยก็กลับมาเท่าเดิมเองแหละ”

“นี่ตกลงเธอเป็นเพื่อนใครกันแน่ แก้วตัวแทนฝ่ายโน้นไปเสียทุกเรื่อง รู้ตัวหรือเปล่า” พรวาพิรุณสะบัดหน้าหนีไปทางอื่น และในจังหวะนั้นเองเธอก็เลื้อยไปเห็นบางสิ่งข้างทาง

ภาพนั้นมีอานุภาพพอที่จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างกะทันหัน เช่นเดียวกับการหยุดรถของหญิงสาว จนรมิตาหันหน้าค้มไปกระทบกับคอนโซลรถดั่งโครม

“อะไรอีกเล่า แต่พูดไม่ถูกหูต้องทำร้ายกันแบบนี้เลยหรือ รู้ไหมมันเจ็บนะ”

“มินต์ เธอดูบ้านหลังนั้นสิ” พรวาพิรุณไม่สนใจฟังคำไวย รีบเลื่อนกระจกรถดูให้จะแจ้ง

“ตอนนี้ขอดูหัวตัวเองก่อน เจ็บชะมัด” รมิตาลูบหน้าผากบ่อยๆ

พรวาพิรุณไม่สนใจคำประชดใดๆ เพราะมัวแต่ตื่นตะลึงในความโอ้อ่าของบ้านซึ่งซ่อนอยู่หลังรั้วอัลลอยดัดสีขาและแมกไม้รักครีมี แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืดมิดยามราตรี มีเพียงแสงไฟข้างตัวบ้านส่องให้เห็นรำไร แต่ก็ไม้อาจจะปกปิดความงดงามของบ้านได้ หัวใจหญิงสาวเต้นโครมคราม

“สวยมากเลยนะเนี่ย สวยไม่แพ้บ้านขุนพิทักษ์เลย” รมิตาชะงักหน้ามองตาม

“นี่แหละที่ฉันอยากได้” พรวาพิรุณทำตาเคลิ้มฝัน วาดวิมานในอากาศไปไกลจนแทบจะกู่ไม่กลับ

สถาปนิกสาวเฝ้ามองไปตามตัวบ้าน ทั้งระเบียงกว้าง หัวเสาและเชิงชายซึ่งประดับด้วยลายปูนปั้นอย่างวิจิตรบรรจง แล้วก็ถอนหายใจ

เพราะรู้ว่าไม่ใช่งานง่าย ๆ “เดี๋ยวฉันจะลองแกะแบบให้แล้วกัน แต่นานหน่อยนะ เพราะคุณแล้วมีรายละเอียดเยอะเหลือเกิน”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” พรราวพิรุณหันมาบอกเพื่อนแล้วย้ำหนักแน่น “ก็บอกแล้วไง ถ้าปลูกใหม่มันดูเฟคๆ ฉันอยากได้บ้านหลังนี้เลย พอจะมีความเป็นไปได้ไหมมินต์”

“ถ้าจะชะลอบ้านไปนะไม่ยากหรอก เดี่ยวนี้มีเทคโนโลยียกบ้านไปได้ทั้งหลัง” รมิตามองรอบๆ ตัวบ้านเพื่อประเมินอะไรบางอย่างก่อนสรุป “แต่มันยากตรงที่เจ้าของบ้านจะยอมขายให้หรือเปล่า”

“แหม แกวนี่ก็มีแต่คนไร้คนสวน เราเชื่อว่าเสนอเงินให้มากหน่อยซีคร้านจะรีบขาย”

“อย่าประเมินคนอื่นต่ำไปสิพรราว เจ้าของบ้านหลังนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ เธอดูสิ รอบๆ ตัวบ้านออกจะกว้างขวาง แต่ดูแลได้สะอาดสะอาดสวยงาม ต้นหมากรากไม้ตัดตกแต่งอย่างดี เราว่าคงต้องจ้างคนงานไม่น้อย ถ้าเขาฐานะดีอยู่แล้ว คิดเธอว่าจะยอมขายให้พรราวง่ายๆ”

“อย่าพูดให้ใจเสียสิ ของแบบนี้ไม่ลองไม่รู้” พรราวพิรุณเชื่ออย่างจริงจังว่าการที่อยู่ดีๆ ก็มาเจอบ้านหลังงาม ต้องเป็นเพราะบุญเพสันนิวาสชักพา “เชื่อเหอะ ถ้าจ่ายหนักๆ ร้อยทั้งร้อยก็ใจอ่อนเองแหละ มินต์คอยดูก็แล้วกันว่าฉันจะได้มันมาไหม” หญิงสาวประกาศอย่างมาดมั่น

รมิตาถอนหายใจยาวอีกครั้ง “เฮ้ ถ้ามันใจนักก็ลองใช้วิธีมือการเจรจาให้ดูหน่อยสิ ว่าสาธิตาในปากเธอจะเทพแค่ไหนกันเชียว ถึงได้มันใจขนาดนี้”

“อย่างนั้นจะร้อยสลิกาลิ้นทองมาร้องพร้อมกันยังไม่ได้เลย ขออวดนะคะ” พรราวพิรุณหัวเราะว่า ก่อนจะหักพวงมาลัยเลี้ยวรถออกไปจากบริเวณนั้น

บ้านสวยซึ่งผ่านกาลเวลามาหลายทศวรรษนั้นค่อยๆ ลับตาไปท่ามกลางแมกไม้ซึ่งแผ่กิ่งก้านสาขาออกปกคลุม ละม้ายกับมือขนาดใหญ่

ที่ปกป้องบ้านหลังนี้เอาไว้ เวลาในบ้านหลังนั้นจึงเหมือนหยุดอยู่กับที่ ประหนึ่งรูปถ่ายซึ่งหลุดออกมาจากรอบแห่งวันวาน ยืนตระหง่านท่ามกลางยุคสมัยที่เปลี่ยนไปแล้วโดยสิ้นเชิง

หลังจากพรราวพิรุณเคลียร์ ฐานะเรื่องเงินก็กับชนาคารอยู่เกือบเดือน โดยอาศัยนามสกุลของตัวเองเป็นเส้นสายเล็กน้อย ในที่สุดก็ได้รับเงินทุนก้อนใหญ่สำหรับการดำเนินธุรกิจ และสิ่งแรกที่เธอทำก็คือขับรถพาตัวยังตึกมายังบ้านซึ่งหมายตาเอาไว้เพื่อเปิดการเจรจาซื้อขายในทันที

บ้านที่ดูสวยงามมากตอนอาบแสงจันทร์ เมื่อได้เห็นชัดๆ ใต้ฟ้าสีครามเข้มและความเขียวอุ่มของสวนสวยยิ่งดูมีเสน่ห์ขึ้นมาก แม้ว่าบ้านหลังนี้มีความเก่าแก่ใกล้เคียงกับบ้านขุนพิทักษ์ แต่ทั้งสองหลังกลับมีหลายอย่างแตกต่างกันออกไป

บ้านมรดกของเธอนั้นโอ้อ่าตามแบบฉบับบ้านขุนนางผู้ร่ำรวยทั่วไป ส่วนบ้านที่อยู่เบื้องหน้าชวนให้นึกไปถึงปราสาทในเทพนิยายมากกว่า

อาคารก่ออิฐถือปูนสีเหลืองนวลซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางสนามหญ้าสีเขียวตัดเรียบหลังนี้สูงสองชั้น ด้านหน้ามีบันไดทรงโค้งยื่นออกมาเพื่อนำไปสู่ระเบียงหินอ่อนกว้างขวาง ข้างประตูบานบานใหญ่นั้นมีเสากลมสลักเป็นลายเกลียวเชือกขึ้นไปรับกับซุ้มทรงโค้งประดับด้วยเชิงชายไม้ฉลุงามวิจิตรเชื่อมต่อเป็นหนึ่งในเดียวกับบัวหัวเสาที่ทอดยาวไปตลอดจนสุดตัวบ้าน เช่นเดียวกับหน้าต่างบานเกล็ดไม้สีเขียวเข้ม ตรงผนังมีลายปูนปั้นรูปเกวลิ้นและดอกไม้เกาะเกี่ยวอยู่ตามมุมต่างๆ ยิ่งเสริมให้ตัวบ้านดูอ่อนช้อยงดงาม

ส่วนที่ทำให้บ้านหลังนี้ดูงดงามต่างจากบ้านทั่วไปก็คือหอคอยซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมด้านซ้าย สร้างเป็นรูปแปดเหลี่ยมยื่นออก หลังคาส่วนนี้เป็นทรงกรวยสูงขึ้นไปคล้ายหอคอยในยุโรป มีช่องระบายอากาศทำเป็นรูปจั่วเล็กๆ ตรงลาดหลังคาโดยรอบ ตรงส่วนปลายยอดมีประติมากรรมรูปกามเทพตั้งอยู่

“โอ้โฮ สวยเหมือนที่คุณพราวเล่าให้ฟังเลย” ต้อยตั้งตาโตเท่าไข่ห่าน อุทานลั่นอย่างตื่นตะลึง

“เพราะสวยอย่างนี้ไงล่ะ ฉันถึงต้องมาเจอจาดด้วยตัวเอง ถ้าได้บ้านหลังนี้ไป รีสอร์ทของฉันคงจะเป็นที่กล่าวขวัญน่าดู” พราวพิรุณหมายมั่นก่อนจะเดินลงไปกดกริ่งตรงข้างประตูรั้ว

ไม่นานก็มีชายหนุ่มร่างสูง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ปล่อยชายและกางเกงขายาวสีเข้ม วิ่งเหยาะๆ ออกมาชะโงกหน้ามองอย่างสนใจ

“มาหาใครหรือคุณ”

“ไม่ทราบว่าเป็นเจ้าของบ้านอยู่ไหมคะ”

“คุณมีธุระอะไรกับเขาหรือ”

“ดิฉันชื่อพราวพิรุณ หรือจะเรียกว่าพราวก็ได้ค่ะ พอตีผ่านมามาเห็นบ้านหลังนี้สวยมากๆ ก็เลยแวะลงมาขอดูหน่อยค่ะ ไม่ทราบว่าคุณเป็นเจ้าของบ้านหรือเปล่าคะ”

ชายคนนั้นพยักหน้าก่อนจะเดินเข้ามาพูดคุยที่หน้าประตู ทำให้เห็นถนัดตาว่าอีกฝ่ายอายุไม่มาก น่าจะแก่กว่าพราวพิรุณไม่ถึงสองปีเสียด้วยซ้ำ พอประเมินทุกอย่างแล้วหญิงสาวก็โผล่อกที่อีกฝ่ายดูไม่เขี้ยวลากดินหรือตั้งท่าต่อต้านอะไร จึงยินยอมความสวยงามของตัวบ้านอีกสักนิดก่อนจะเอ่ยเข้าเรื่องสำคัญ

“ดิฉันสนใจบ้านหลังนี้มาก อยากจะขอซื้อต่อหน่อยค่ะ”

ครั้นพราวพิรุณประกาศเจตนารมณ์ออกไป เขาก็เหลือบมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วตอบเสียงเข้มว่า “บ้านหลังนี้เป็นมรดกตกทอดของครอบครัวผม อยู่กันมาหลายรุ่นแล้ว คงไม่ขายให้คนนอกง่ายๆ หรือครับ”

ต้อยตั้งหน้าขานแทนพราวพิรุณ ตั้งแต่รับใช้กันมาอย่างไม่เคยมีใครกล้ามองเจ้านายสาวด้วยสายตาแบบนี้เลย

พราวพิรุณรีบวิ่งมือคนสนิทเอาไว้ไม่ให้ทำอะไรบูมบ่าม พร้อมกับ

ข่มความรู้สึกโกรธซ่อนไว้ภายใต้รอยยิ้มหวานที่ดูเป็นมิตร

“คือฉันไม่ได้อยากได้ที่ดินหรอกค่ะ อยากได้แต่ตัวบ้าน ให้ราคาดีนะค่ะ คุณกับครอบครัวจะลองพิจารณาข้อเสนอก่อนไหม เพื่อว่าจะเปลี่ยนใจ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว บอกเป็นนัยว่ายังคงเคลือบแคลงในสิ่งที่เธอเสนอมิหน่าซ้ำยังปล่อยให้ทั้งสองยืนตากแดด ไม่ยอมเชิญเข้าบ้านสักที แต่ก็ไม้อ่อยปากซบไล้

พรราวพิรุณจึงอนุมานว่าอีกฝ่ายยังลังเลใจ ไม่ตัดโอกาสการซื้อขายครั้งนี้อย่างเด็ดขาด จึงต้องรุกเข้าไปอีกชั้น เรื่องผูกมิตรกับผู้ชายเป็นงานถนัดของเธออยู่แล้ว

“แหม...พราวก็เสียมารยาทจัง เอาแต่ชวนคุยเรื่องบ้าน แต่ดันลืมถามชื่อเจ้าของบ้านไปเสียได้”

“ชื่อของผมคงไม่สำคัญหรอกครับ เพราะถึงอย่างไรผมก็คงขายให้คุณไม่ได้ กลับไปเสียเถิด”

“ไม่อยากจะขายก็ไม่ใช่ไรค่ะ แคร่รู้จักกันไว้ก็พอ” หญิงสาวกรีดนิ้วยื่นนามบัตรให้พร้อมกับกำซบ “เก็บไว้นะค่ะ เพื่อคุณจะได้เปลี่ยนใจ”

เจ้าของบ้านรับนามบัตรมาด้วยสีหน้าอึดอัด รอคระทั่งรถคันหรูแล่นไปพ้นสายตาถึงได้ก้มลงมองกระดาษใบเล็กๆ ในมือ ชื่อของพรราวพิรุณพิทักษ์วาริ ซึ่งเด่นหราอยู่ตรงกลางนั้นไม่น่าสนใจเท่ากับจำนวนตัวเลขเจ็ดหลักที่เขียนอยู่ด้านล่าง

...นี่ผู้หญิงคนนั้นตีราคาบ้านเก่าๆ ไว้สูงขนาดนี้เลยหรอ

ระหว่างทางกลับกรุงเทพฯ พรราวพิรุณหยิบเครื่องดื่มซึ่งต้อยติ่งเตรียมไว้ให้มาจิบพลางฟังเพลงโปรดอย่างสบายอารมณ์ ผิดกับคนซบที่หน้ามุ่มมาตลอดทาง

“เสียเวลาจริงๆ แดกก็ร้อนจนเด่นเป็นตัวยิบๆ...ประเดี๋ยวเถอะ ผิวของ

คุณพราก็เสียหมดพอดี” ต้อยตั้งบ่นอุบ ทั้งที่จริงๆ แล้วอากาศตอนนี้ไม่ได้ร้อนจัดขนาดนั้น แต่ทั้งหมดเป็นเพราะเขากำลังอารมณ์เสียแทนเจ้านายซึ่งนั่งเจียบมาตลอดทางกลับบ้าน

“ฉันทาคริมกันแดดมาเยอะ” เจ้านายสาวโต้กลับ “แล้วก็ไม่ต้องทำหน้าเครียดไปหรอกน่า ประเดี๋ยวตินกาจะขึ้นที่ทางตาเป็นริ้วๆ นะ ต้อยตั้ง”

“ต้าย... ลูกผู้ดีไม่พูดคำว่าตินนะคะ มันหยาบ เรียกว่าทางหงส์ดีดีกว่าคะคุณพราว... ถ้าไม่ยอมให้ต้อยตั้งผู้แสนยากจนต้องเสียเงินซื้ออายคริมกระปุกละพัน ก็ช่วยແລງให้ทราบทีสิคะว่าคุณพราวมีแผนจะอย่างไรต่อไป ในเมื่อเจ้าของบ้านตั้งป้อมไม่ยอมขายให้เราอย่างนี้”

“ฉันคิดเอาไว้แล้วว่า ซื้อขายบ้านนะเป็นเรื่องใหญ่ อยากรีไรเขาก็คงไม่ตอบรับง่ายๆ หรือก แต่ฉันขอรับรองว่าไม่เกินสามวันเขาต้องโทรกลับมาแน่”

“คุณพราวมันใจในเสน่ห์ของตัวเองขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ไม่ใช่แค่เสน่ห์ส่วนตัวหรอกที่ฉันไปหว่านเอาไว้ แต่มีเสน่ห์หาเงินตราด้วยต่างหาก”

“โห... นี่ห่มทั้งตัว ห่มทั้งเงินเลยเหรอะคะเนี่ย” ต้อยตั้งทำท่าชนลูก “กลัว... เอ๊ย! ปลื้มแทนอีตาคนนั้นจริงๆ หวังว่าเขาจะเจอเสน่ห์จุกอกจนรีบขายให้เราแทบไม่ทันนะคะ”

“เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว เงินทองเป็นของหายาก ใครๆ ก็อยากได้ด้วยกันทั้งนั้น ราคาที่ฉันให้ไปซื้อบ้านสวยๆ ดีๆ ที่กรุงเทพฯ ได้เลยนะ แถมนี่ยังเป็นราคาเฉพาะตัวบ้านไม่เกี่ยวกับที่ดินอีกต่างหาก”

ต้อยตั้งได้ยืนดั่งนั้นก็รีบหัวงขึ้นมาว่า “เอ๋... คุณพราวขา แบบนี้ก็เท่ากับว่าเรากู้เงินจากธนาคารมาซื้อบ้านเก่าๆ นะสิคะ”

“ใช่... ก็มันเป็นส่วนหนึ่งของการลงทุนทำรีสอร์ทวิมานของฉัน”

“แต่พนักงานธนาคารบอกว่า ดอกเบี้ยเงินกู้เพื่อธุรกิจมันแพงกว่า

ดอกเบียเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์นะคะ”

“ยายต้อยตึงเอ๊ย...ทำไมไม่คิดบ้างว่าบ้านเก่าขนาดนั้นค่าเสื่อมไม่กินมูลค่าบ้านไปหมดแล้วหรือ อย่าลืมนะบ้านเก่าราคาประเมินก็จะยิ่งต่ำดีไม่ตีธนาคารไม่ปล่อยกู้ก็ต่างหาก เพราะฉะนั้นเราต้องทำเรื่องกู้เงินมาลงทุนทำรีสอร์ทสิ ไม่ใช่กู้มาซื้อที่อยู่อาศัย มูลค่าที่ธนาคารประเมินมาคือมูลค่าของโครงการ ไม่ใช่แค่น้ำหรือที่ดิน”

“แต่ว่า...”

“นี่ตกลงใครเป็นเจ้าของกันแน่เอ๊ย ตั้งหน้าตั้งตาสอนฉันเสียยิ่งกว่าแม่อีกนะ รู้ตัวหรือเปล่า” ผู้เป็นนายขัดขึ้นด้วยอารมณ์คุกรุ่น “อย่าลืมนะว่าฉันจบบริหารมานะ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องบริหารกิจการรีสอร์ทให้ดีที่สุด กูมาตอนนี้ เตี้ยไม่นานก็คืนทุนเองแหละ แกคงไม่เคยได้ยินประโยคที่ว่า ‘อสังหาริมทรัพย์คือราชาแห่งการลงทุน’ ละสิ”

“แต่ต้อยตึงกลัวว่าจะได้ไม่คุ้มเสียนี่คะ ทุ่มเงินซื้อบ้านขนาดนั้น เราอาจจะต้องลงทุนแบบยากมากกว่า เพราะยังไม่ทันได้เปิดรีสอร์ทเงินก็หมดพอดี คุณพราวอย่าลืมนะว่าเราจะต้องปรับปรุงบ้านของคุณทวดอีกนะคะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก ฉันคิดเผื่อเอาไว้หมดแล้ว ถึงได้กล้าให้ราคาไปแบบนั้น แกนะไม่รู้อะไร บ้านหลังนั้นเป็นมรดกตกทอดมาหลายรุ่นเชียวนะ ถ้าไม่ให้ราคาสูงๆ ทายาทที่ไหนจะยอมขายให้เราสิ”

ต้อยตึงจนด้วยเหตุผล สะบัดหน้าอย่างคนซึ่งอนแล้วเปลี่ยนเป้าหมายไปพูดโจมตีเจ้าของบ้านแทน “ต้อยตึงยอมเข้าใจเรื่องยากๆ พวกนั้นก็ได้อะ แต่ที่ไม่เข้าใจคือเราจะต้องเสียศักดิ์ศรีไปงอนง้อตานั่นทำไมแหม...เห็นมันดูถูกคุณพราวแล้วของขึ้นจริงๆ ค่ะ มันคงไม่รู้ที่บ้านคุณพราวนะผู้ดีแก่แท้ๆ เชียวนะ คนอะไรไม่หล่อแต่หยิ่งเหลือเกิน”

“บางเรื่องเราจะเอาแต่อารมณ์ไม่ได้หรอกนะต้อยตึง เพราะเราต้องง้อเขา...ท่องไว้ เราอยากได้บ้านเขาก็ต้องพูดดี ทำดีกับเขาให้มากๆ” พราวพิรุณ

ทำเสียงขึ้นจุ่มก “ฉันเองก็ไม่ชอบใจตานั้นเหมือนกันแหละ ถ้าไม่ใช่เจ้าของบ้านหลังที่หมายตาก็คงต่างกลับไปแล้ว”

“ก็ได้ค่ะ ที่ยอมเนี่ยเพราะเห็นแก่คุณพรานะคะ ไม่มันต์ต้อยตึงคงชวนหน้ามันให้ลายเสียยิ่งกว่าตีนกาบนหน้ายายเล็กเสียอีก หมั่นไส้!”

หญิงสาวหัวเราะคิกคัก เมื่อลูกน้องว่ากระทบไปถึงแม่ครัวที่บ้านซึ่งเป็นไม้เนื้อไม้เมามาช้านาน ก่อนจะตักคอกอีกฝ่ายว่า “อ้าว ไหนบอกให้ฉันเรียกหางหงส์ไฉล่ะ”

“ขอยกเว้นยายเล็กไว้คนนะคะ คุณพรานขา” คำพูดนั้นเรียกเสียงหัวเราะของคนทั้งคู่ได้

พรานพิรุณกำลังมีความสุขกับกิจการใหม่นี้อย่างมาก ดวงตาคู่สวยเต็มไปด้วยความหวังเต็มเปี่ยมจนส่องประกายระยิบระยับชวนมอง ทว่าความสุขนี้จะอยู่กับใบหน้าสวยใสไปอีกนานเท่าไรหนอ...

แม้ว่าเจ้านายสาวจะแสดงความเชื่อมั่นในความคิดและการกระทำเพียงใด แต่คนสนิทอย่างต้อยตึงก็ยังคงกังวลไม่ได้ ด้วยติดตามรับใช้กันมานาน จึงรู้ว่าเจ้านายของตัวเองมีอีโก้สูง และยังเดิมพันกับบรีสอร์ตครั้งนี้ไว้หมดหน้าตัก หากทำพลาดอีกครั้งชีวิตก็คงทลายราบไปและอาจไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้อีก

พอต้อยตึงคิดถึงเรื่องความล้มเหลวของร้านกาแพ่ขึ้นมาที่ไรเส้นเลือดตรงขมับก็ปูดขึ้นมาทุกที

๓

พรราวพิรุณไม่ต้องรอถึงสามวันตามที่คาด เพราะในเย็นวันรุ่งขึ้น ก็ได้รับการติดต่อจากผู้ชายที่ชื่อ 'ธีรธรรม ชำนาญวาณิช' ซึ่งแนะนำตัวว่าเป็นเจ้าของบ้านหลังงาม ก่อนจะถามย้มาถึงราคาให้แน่ใจอีกครั้ง

“คุณเข้าใจไม่ผิดหรอกค่ะ พรราวรู้ดีว่ามันออกจะแปลกที่जूๆ ก็มี คนแปลกหน้ามาขอซื้อตัวบ้านในราคาสูงลิบ แต่ขอยืนยันว่าไม่ได้มา หลอกลวงอะไรทั้งสิ้น พรราวชอบบ้านหลังนี้มาก ก็เลยอยากจะทำซื้อต่อ ในราคาตามที่เสนอไปค่ะ”

พอพรราวพิรุณยืนยันตัวเลขซื้อขาย บรรยากาศของการสนทนาก็ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เสียงชายที่ชื่อธีรธรรมฟังดูค่อนข้างพอใจ กับข้อเสนอมาก พลังแล้วว่า “บ้านหลังนี้เป็นมรดกที่พ่อผมยกให้เป็น ลิขิต์ขาดแล้ว ผมสามารถตัดสินใจได้เลย แต่ผมยังมีข้อสงสัยอยู่หนึ่ง ถ้าจะซื้อเฉพาะตัวบ้าน แล้วคุณจะทำอะไรกับบ้านหลังนี้คะครับ ไม่ใช่โมเดลที่จะย้ายไปย้ายมาได้ง่ายๆ”

“พอดีพราวมีเพื่อนที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ เธอบอกว่าสามารถย้าย

เฉพาะตัวบ้านได้ค่ะ คือตอนนี้พรากำลังจะสร้างบูติกรีสอร์ต ก็เลยอยากได้บ้านเก่าๆ แบบนี้ไปทำที่พักรับรองลูกค้าเพิ่ม ว่าแต่คุณสนใจจะขายให้พราวไหมคะ”

“แล้วถ้าผมตกลง คุณจะมารื้อไปเมื่อไรครับ”

“ก็ถ้าคุณธีรบรรคตไม่ติดขัดอะไร พราวก็อยากจะย้ายให้เสร็จโดยเร็วที่สุดค่ะ เพราะว่าพราวค่อนข้างรีบ”

“งั้นเดี๋ยวผมส่งเอสเอ็มเอสชื่ออีเมลไปให้ คุณช่วยส่งสัญญาซื้อขายมาให้ผมดูหน่อย ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็ทำสัญญาซื้อขายศุภรณ์นี้ได้เลยครับ”

“ศุภรณ์นี้เหอะค่ะ!” คนฟังอุทานลั่น ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะตอบตกลงง่ายตายปานนี้ ความรู้สึกแปลกๆ ทำให้เธอรั้งรอเพื่อคิดทบทวนทุกอย่างด้วยความรอบคอบ แต่แล้วคำพูดต่อมาของคู่สนทนาก็ทำให้ความลังเลใจมลายหายไปปริบตา

“หรือว่าคุณติดขัดอะไร ก็ไหนว่ารีบไงครับ” ชายหนุ่มหัวเราะเยาะชนิดไม่เกรงใจคนฟัง “ตัวบ้านค่อนข้างเก่าแล้วนะครับ อายุก็ร่วมร้อยปีเห็นจะได้ ถ้าคุณรีบใช้ก็ต้องเข้ามาซ่อมแซม ไหนจะต้องย้ายข้าวของต่างๆ อีก เรื่องพวกนี้คุณต้องเผื่อเวลาไว้ทั้งนั้น ผมเองก็ไม่ค่อยว่าง ต้องเดินทางอยู่บ่อยๆ คงไม่สามารถอำนวยความสะดวกหรือเปิดบ้านให้คุณได้บ่อยๆ นะ แล้วที่สำคัญก็คือผมไม่ชอบความวุ่นวาย ถ้าคุณจะเอาก็ต้องรีบทำให้มันจบ”

พอหญิงสาวได้ยินดังนั้นก็เริ่มกลัวเจ้าของบ้านจะเปลี่ยนใจไม่ขาย จึงละล้าละลักบอก “ได้ค่ะ งั้นเดี๋ยวพราวจะจัดการทุกอย่างให้เสร็จโดยเร็วที่สุด แล้วไม่ต้องห่วงนะคะ ทางพราวจะเป็นฝ่ายดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างเอง ไม่ให้คุณธีรบรรคตต้องลำบากอะไรเลยค่ะ”

“ดี ผมชอบคนพูดง่ายๆ แบบนี้ ทางผมเองก็ไม่เรื่องมากเช่นกัน พอทำสัญญาซื้อขายเสร็จ จ่ายเงินครบ คุณก็มาเอาบ้านหลังนี้ไปได้เลย”

เมื่อการเจรจาซื้อขายจบลง พราวพิรุณก็เบิกปากใส่โทรศัพท์ เกลียดนิสัยชอบออกคำสั่งของอีกฝ่ายยิ่งนัก แต่ช่างหัวมัน ในเมื่อเธอได้ครอบครอง

บ้านหลังงามสมัยใจ

“ที่ ไม่เห็นจะยากเลย มีเงินเสียอย่าง ฮะๆ” หญิงสาวหัวเราะเสียงใส แสบจะกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ ในที่สุดทุกอย่างก็ลงตัว นับเป็น อย่างก้าวสำคัญของโพรเจกต์บูติกรีสอร์ตที่วางแผนเอาไว้ และจากนี้ไป คงไม่มีใครกล้ามาตุฎกเธอว่าวาดฝันบนนิมานอีก

พรราวพิรุณมัวแต่ดีใจที่สามารถเจรจาซื้อขายบ้านหลังใหญ่ได้ในราคา ที่น่าพอใจ จนลืมนึกเหลือใจว่า ทำไมอะไรๆ มันถึงได้ดูง่ายไปเสียหมด แบบนี้

การซื้อขายที่มีเงินเจ็ดหลักกรุยทางนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วสมัยใจ ทั้งคนซื้อและคนขาย แม้แต่คนรอบข้างยังตกใจจนร้องลั่นออกมาเมื่อ ทราบเรื่อง

“เฮ้ย! นี่ซื้อกรงหมากันหรือไง ถึงได้ไวเป็นแม็กเลฟ^๑ แบบนี้” เสียง ของรมิตาทำให้ทุกคนในร้านกาแพ้นมามองเป็นตาเดียว

พรราวพิรุณตีตันแขนเพื่อนเพื่อปรามให้เบาเสียงลง ก่อนจะเล่าต่อว่า “เหม...ก็คุณธีรธรศ เจ้าของบ้านนะ เข่าำนวยความสะดวกให้ทุกอย่าง ถึงกับเชิญเจ้าหน้าที่จากกรมที่ดินมาเซ็นหนังสือสัญญาซื้อขายถึงที่บ้าน เลยรู้ใหม่”

“เดี๋ยวนี้เจ้าหน้าที่กรมที่ดินมีบริการนอกสถานที่ด้วยเหรอเนี่ย... แปลกจัง ปกติต้องไปทำที่หอทะเบียนเองไม่ใช่เหรอ”

“เห็นว่านายอำเภอสั่งการมาเป็นพิเศษนะ”

“อ้อ! มีเส้นสายใหญ่โตนี่เอง” สาวผมสั้นพยักหน้ารับด้วยความเข้าใจดี เพราะเป็นเรื่องธรรมดาของสังคมชนบท คนรวยมักจะมีอภิสิทธิ์แบบนี้

^๑ แม็กเลฟ (maglev มาจากคำว่า magnetically levitating) รถไฟพลังแม่เหล็ก ความเร็วสูง ทำสถิติโลกอยู่ที่ ๕๘๑ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

เสมอ

“เจ้าหน้าที่คนนั้นยังอธิบายขั้นตอนการทำเรื่องขอย้ายอาคารให้ด้วยนะ แต่เอกสารมันค่อนข้างเยอะ แกรมเราก็ไม่ชำนาญเรื่องแบบนี้อีกต่างหาก” หญิงสาวหยิบพัดขึ้นมาโบกไล่ความร้อน ทำที่บ่งบอกถึงความเหนื่อยล้าระอาใจแบบสุดๆ จากนั้นก็โยนเรื่องนี้ให้สาวผมสั้นดูแล

“ไหนๆ มินต์ก็หาคนมาช่วยบ้านให้แล้วนี่ งั้นก็ช่วยไปดำเนินการเรื่องเอกสารแทนเราหน่อยนะ มันไม่มีอะไรมากหรอก ก็แค่เดินเรื่องขอย้ายอาคารกับ อบต. จัดการประสานงานเรื่องทางผ่าน...อ้อ! ต้องหาคนมาขนของออกจากบ้านด้วยนี่หา เกือบลืมไปเสียสนิทเลย แล้วยังมีอะไรอีกหนอ...ใช่แล้ว! ต้องหาโกดังมาเก็บของด้วยนี่นา”

พราวพิรุณลองไล่รายการต่างๆ ที่ต้องทำออกมาคร่าวๆ แต่ยาวเหยียดในสายตาเพื่อนรัก แกรมยังลำบากว่าทุกอย่างต้องเสร็จสิ้นในระยะเวลาอันสั้นที่สุด ซึ่งเป็นงานที่ยากจนผู้รับผิดชอบโอดครวญ

“เฮ้ย! นี่ฉันเป็นเพื่อนนะพราว ไม่ใช่เบ้”

“ไหนบอกถ้าไม่ใช่เรื่องเงิน มินต์ยินดีจะช่วยเหลือเราทุกเรื่องไง ไม่หันไรจะเบี้ยวกันแล้วเหอ”

เมื่อพราวพิรุณทวงสัญญา รมิตาก็เข้าตาจน จำต้องรับงานนี้โดยไม่มีทางเลือก ด้วยนิสัยซื่อสัตย์ พุดคำไหนคำนั้น กลายเป็นบ่วงรัดคอให้เดินไม่หลุด การสร้างรีสอร์ทวิมานจึงเริ่มต้นขึ้นด้วยโครงการหินๆ อย่างการชะลอบ้านหลังงามอายุกว่าร้อยปีนี่เอง

เพียงลัปดาห์ถัดมาข่าวของต่างๆ ก็ถูกขนย้ายออกมาพร้อมกับการขึ้นโครงเหล็กสำหรับยึดตัวบ้านให้แน่นหนา เตรียมไว้สำหรับการโยกย้ายบ้านครั้งสำคัญ ที่งานที่รมิตาจ้างมามีแผนจะใช้ไฮดรอลิกขนาดใหญ่มาช่วยยกตัวบ้านให้สูง เพื่อตัดโครงสร้างเดิมซึ่งเริ่มทรุดโทรมออก จากนั้นสอดโครงเหล็กตรงด้านใต้ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนไปลงเพขนานยนต์ที่เข้ามา

เพื่อการนี้โดยเฉพาะ แล้วนำบ้านล่องไปตามแม่น้ำ ก่อนจะขึ้นที่ท่าบ้านขุนพิทักษ์

ส่วนต๋อยตั้งที่ได้รับมอบหมายให้มาดูแลเรื่องการขนของออกจากตัวบ้าน เริ่มจัดการงานต่างๆ ภายใต้อำนาจของเต็นท์ผ้าใบขนาดใหญ่ตรงสนาม เนื่องจากพราวพิรุณผู้เป็นนายรับปากจะเป็นฝ่ายดูแลจัดการเรื่องย้ายบ้านนี้ โดยไม่ให้เจ้าของเดิมต้องลำบากใดๆ ผลก็คือรมิตากับต๋อยตั้งต้องมานั่งตราตรวดดูแลแทนพราวพิรุณทุกอย่าง

ชายผู้มีหัวใจเป็นหญิงสวมหมวกปีกกว้างสีสด เดินกริดกรายไปทั่วเพื่อตรวจตราความเรียบร้อยไปพร้อมกับการเหล่มองชายหนุ่มกล่อมโตทำงานอย่างมีความสุข พอเห็นรถลึบล้อคันใหญ่ถอยหลังเข้ามาจะชนเต็นท์ก็ร้องลั่น

“ตายแล้ว! ระวังหน่อยสิคะ เตี้ยก็เป็นบุคคลในข่าวด้วยกันหรือก” ต๋อยตั้งว่า แต่พอได้เห็นคนขับรถลึบล้อชะโงกหน้าออกมามอง ก็รีบออกตัวว่า “เอ่อ...เรื่องนี้เราขอเป็นฉายเดี่ยวดีกว่า คนอะไรหน้าไฮ้ด...โหด”

ส่วนพราวพิรุณก็ร่วมกับการทำบัญชีและถ่ายรูปข่าวของลำคัญต่างๆ ก่อนจะนำขึ้นรถย้ายไปเก็บชั่วคราวที่โกดังใกล้ๆ ซึ่งมีทั้งเครื่องเบญจรงค์น้ำทอง เครื่องเคลือบแบบจีน รวมไปถึงเครื่องเรือนราคาแพงต่างๆ ล้วนแต่เป็นของชิ้นงามๆ มองแล้วละลานตาไปหมด

ทว่าในบรรดาข่าวของทั้งหมดไม่มีสิ่งใดดึงดูดความสนใจได้เท่าภาพถ่ายเต็มตัวของชายสูงอายุน่าหนึ่ง แม้ว่าสีของภาพจะซีดจางกลายเป็นสีน้ำตาลจางๆ แต่ก็ยังพอเห็นเค้าโครงหน้าที่บ่งบอกถึงความมองอาจแบบข้าราชการสมัยเก่า ดวงตาขึงขังคมดู รวมไปถึงเรียวหนวดงามตัดแต่งอย่างดี เห็นอริมฝีปากหนา ยิ่งมองก็ยิ่งละม้ายกับเจ้าของบ้านหนุ่ม ได้ภาพนั้นเขียนด้วยตัวบรรจงว่า “หลวงชำนาญวานิช”

ด้วยความทรงจำอันเป็นเลิศ พราวพิรุณก็เฝ้าออกทันทีว่าเป็นชื่อเดียวกับนามสกุลเจ้าของบ้าน และท่านผู้นี้คงจะเป็นบรรพบุรุษของเขา

กระมัง

‘คุณหลวงอะไรนี่ สมัยก่อนคงเป็นคนที่ไม่หยอก’ เธอชื่นชมอยู่ในใจ

จะว่าไปแล้ว ถ้าวัดจากความเก่าแก่ของภาพถ่าย รวมถึงตัวบ้านซึ่งปลูกสร้างในรูปแบบคล้ายคลึงกัน ทำให้พออนุมานได้ว่า บางทีขุนพิทักษ์วาริ กับหลวงชำนาญวานิชอาจจะมีชีวิตอยู่ในช่วงเดียวกันก็เป็นได้ และด้วยความช่างคิด พราวพิรุณจึงอดสงสัยไม่ได้ว่าบุรุษทั้งสองเคยรู้จักกันหรือเปล่า

“คุณพราวชา มายืนทำอะไรตรงนี้หรือคะ” เสียงดัดแหลมดังขึ้น ชัดจังหวะความคิด

“อ้อ! พอดิฉันเห็นภาพนี้หน้าสนใจ ก็เลยหยุดดูนะ”

“รูปใครหรือคะ เก้า...เก้า” ต้อยตั้งทำหน้ามุ่ม “ดูสิ หน้าเหลืองไปหมด สงสัยจะทำงานหนักมากไปนะคะ”

พอต้อยตั้งพูดจบ ยังไม่ทันจะอ้าปากหัวเราะตามนิสัยขี้เล่น กิ่งไม้แห้งก็ลอยมาโดนหัวเข้าอย่างจัง

“เฮ้ย! ใครเล่นเจ็บๆ วะ เดี่ยวแม่ก็ทำให้เสียสติหรือ” ต้อยตั้งหันไปโวยถ่มพลาถมองหาคนรับผิดชอบ แต่ก็พบกับความว่างเปล่าเท่านั้น

“เป็นอะไรไปต้อยตั้ง”

“ใครก็ไม่รู้มาซุ่มโจมตีคะคุณพราว ดูสิ ปาใส่มาได้ กิ่งไม้เริ่มเลยคะ”

พราวพิรุณหัวเราะคิกคัก “สงสัยโดนตีเข้าแล้วมั้งต้อยตั้ง”

“ลมพัดมากกว่ามั้งคะ” ต้อยตั้งผินหัวเราะตาม “ร้อยไม่เชื่อ พันไม่เชื่อ เรื่องแบบนี้หรือก ออย่ามาหลอกให้กลัวเสียให้ยากเลยคะ”

นายสาวหลิวตาแบบรู้ทัน ลูกน้องคนนี้เป็นพวกปากกล้าขาสั้นมาแต่ไหนแต่ไร “ให้มันจริงเหอะ ยายคนเก่ง”

ระหว่างนั้นเอง รมิตาซึ่งแต่งตัวด้วยชุดทะมัดทะแมง สวมหมวกนิรภัยสีเหลืองสด ก็เดินเข้ามาสมทบพร้อมกับถามว่า “มีอะไรหรือ”

“อ้อ! เราดูรูปเจ้าของบ้านกันอยู่”

“อย่ามัวทำอะไร ไร้สาระอยู่เลย เดี่ยวเขาจะยกตัวบ้านขึ้นแล้วนะ รีบไปดูกันเถอะ” สาวผมสั้นตัดบทพร้อมกับรื้อหลังเพื่อนไปอีกด้านทันที

เมื่อทั้งสามมาถึงหน้างาน พรานพิรุณก็พบว่าตอนนี้บ้านทั้งหลังถูกคลุมด้วยวัสดุกันฝุ่นสีเขียวตามระเบียบการของ อบต. คนงานกับวิศวกรกำลังเร่งมือทำงานขั้นสุดท้ายด้วยการตรวจสอบอุปกรณ์และความเรียบร้อย ก่อนจะทำการยกบ้านโบราณหลังงามขึ้นจากฐานรากเดิม

ความเครียดในการทำงานพุ่งสูงขึ้น เนื่องจากทุกคนทราบดีว่าตัวบ้านเก่ามีอายุกว่าร้อยปี ซ้ำยังมีขนาดใหญ่และน้ำหนักมาก ข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เกิดหายนะได้ เมื่อวิศวกรใหญ่ใช้วิหุสสอบถามความพร้อมของทุกฝ่าย จู่ๆ ก็มีสายลมกระโชกแรง พัดใบไม้แห้งปลิวใส่คนงานจนแทบลืมหัดไม่ขึ้น

“เฮ้ย! อะไรวะเนี่ย” เสียงใครบางคนตะโกนขึ้นด้วยความตกใจ

สิ้นคำบางสิ่งก็หล่นกระแทกพื้นดังสนั่น ตามมาด้วยเสียงโวยวายของเหล่าคนงานทั้งหลาย ความโกลาหลเกิดขึ้นไปทั่วบริเวณ เมื่อมีใครตะโกนว่าไฮดรอลิกที่นำมายกบ้านนั้นเกิดเสียงขึ้นพร้อมกัน แฉมยังเกิดอุบัติเหตุไม่คาดฝัน ลวดสลิงที่ดึงตัวบ้านเอาไว้ขาดกระจุยไปหลายจุด

รมิตาหน้าเครียด วิ่งไปดูที่เกิดเหตุ พบว่าเครื่องมือต่างๆ ซึ่งนำมาใช้ในการเคลื่อนย้ายบ้านได้รับความเสียหายจนใช้งานไม่ได้ เหล่าคนงานกำลังตื่นตระหนกกับเหตุการณ์ จึงมีเสียงวิจารณ์ดังขึ้นอย่างเสียขวัญ

“เมื่อกี้ตอนกำลังเตรียมติดบ้านขึ้น จู่ๆ ลวดสลิงมันเกิดขาด แฉมติดกลับมาเกือบตัดคอข้าแล้ว โชคดีที่หลบทัน ไม่งั้นได้เป็นศพแน่ๆ”

“น่ากลัวชิบหายเลย ข้าหนีไปแล้วว่าบ้านเก่าๆ แบบนี้ต้องมีอาถรรพ์... ไม่เอาแล้ว ข้าไม่อยากทำงานนี้แล้ว”

จากปัญหาเรื่องอุปกรณ์ก็ลุกลามไปถึงสภาพจิตใจคนงาน ทุกอย่างหยุดชะงักลงโดยสิ้นเชิง ไม่มีใครกล้าแตะต้องเครื่องมือหรือกลับเข้าไป

ทำงาน เอาแต่หนีไปหลบแดดอยู่ตามเพิงชั่วคราว รอคำสั่งจากนายจ้างซึ่งกำลังยื่นปรึกษากันอยู่

วิศวกรหนุ่มใหญ่พยายามระดมช่างซ่อมแซมไฮดรอลิก แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีแว้วว่าอุปกรณ์เหล่านี้จะกลับมาใช้ได้ตามปกติ เสียงเล่าลือเกี่ยวกับอาการเริ่มมีน้ำหนักรวมมากขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป

ไม่มีใครนึกเฉลียวใจเลยว่าบนระเบียงชั้นสองมีสายตาคู่หนึ่งกำลังจ้องตรงมา ร่างนั้นเบาบางเสียยิ่งกว่าหมอกในยามเช้า เคลื่อนไหวเร็วยิ่งกว่าสายลม เพียงพริบตาเดียวก็ลงมายืนข้างกายพรราวพิรุณพร้อมทั้งส่ายยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีดำเต็มปาก

พรราวพิรุณชนลูกชู้ สัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่ไม่เห็น จนต้องดึงสร้อยที่ห้อยพระประจำตระกูลออกมา วิญญาณลึกลับตะลึงมองด้วยความตกใจ ก่อนจะพ่ายความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องจนหายวับไปทันที

“คุณพรราวเป็นอะไรไปคะ หน้าซีด...ซีด” ต้อยตึงทักเสียงหลงพร้อมกับเข้ามาประคองเจ้านาย

รมิตาเห็นดังนั้นก็รีบผละจากงานเข้ามาช่วยประคองอีกด้าน

“ไม่เป็นไร แค่อุ๊ๆ ก็รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ วูบวาบพิกล ตอนนี่ดีขึ้นแล้วละ” เธอฝืนยิ้มพลางหันไปถามเพื่อน “เอาไงดีมินต์ พวกคนงานเสียขวัญกันใหญ่แล้ว แถมข่าวของก็ยังมีมาฟังเสียหายแบบนี้ แล้วบ้านจะเป็นอะไรไหมเนี่ย”

“ตกลงว่าพรราวห่วยคนงาน ห่วยของ หรือห่วยบ้านกันแน่” รมิตาย้อนถาม

“ถามแปลกๆ ก็ต้องห่วยทั้งหมดนั่นแหละ ถ้าเป็นอะไรไปก็เงินทั้งนั้นเลย จะไม่ห่วยได้อย่างไรกันละมินต์”

“ตอนนี่คงต้องหยุดทุกอย่างเอาไว้ก่อน เพราะพวกคนงานขวัญเสียกันมาก คงไม่มีกะจิตกะใจทำงานอีกแล้ว อีกอย่างตอนนี้ก็บายแก่ๆ แล้วกว่าจะซ่อมเครื่องมือเสร็จก็คงใกล้ค่ำ หมดเวลาทำงานพอดี”

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นหรือ เสียงดังไปถึงข้างหลังเลย” เสียงโวยวายของชายคนหนึ่งดังขึ้น

พราวพิรุณไม่ต้องหันไปมองก็ทราบดีว่าเป็นอติเตจเจ้าของบ้านหนุ่มจอมเรื่องมากนั่นเอง

“พอดีเรามีปัญหานิดหน่อยค่ะคุณธีรธรรม” ต้อยตั้งชี้แจงแทนทุกคน

“ไหนคุณรับปากว่าจะรีบทำทุกอย่างให้เรียบร้อยอย่างไรละคุณพราว ไม่ทันไรก็เกิดปัญหานั่นนี่เต็มไปหมด แล้วจะย้ายบ้านเสร็จภายในหนึ่งอาทิตย์ไหมครับ” ชายหนุ่มหันมาเล่นงานสาวสวยอย่างไม่ไว้หน้า

คนถูกตำหนินี้ก็งุน แต่ก็ไม่พยายามดกกลับไม่ได้ตอบแบบเจ็บๆ กลับไปปล่อยให้ต้อยตั้งเป็นหน้าไปรับทุกอย่างแทน

“รับรองด้วยเกียรติเลยคะว่าจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์เสียไว้แบบนี้ อีก คุณธีรธรรมไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ” ต้อยตั้งยืนยัน

“คุณก็อย่าไปจ้างทีมงานกระจอกๆ มาสิ ของถูกมักจะได้เรื่องหรือ ก็เห็นๆ กันอยู่”

รมิตาหน้าชา กับคำปรามาส เริ่มรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายล้ำเส้นเกินไปแล้ว แต่ยังเกรงใจเพื่อนจึงไม่ได้ตอบใดๆ ผิดกับพราวพิรุณที่เริ่มจะทนอีกฝ่ายไม่ไหว จึงพูดออกมาว่า “ของถูก ต่อให้ไม่ได้เรื่องก็ยังมีดีที่ถูกลง แต่ถ้าแพงแล้วยังห่วยอีกเนี่ย ก็ถือเป็นคน...เอ๊ย ของที่ไร้คุณค่ายิ่งกว่าของถูกเสียอีก รู้ไหมคะคุณธีรธรรม”

ทุกคนพากันหันหัวเราะกับคำเปรียบเปรย ชายหนุ่มยิ้มปากแน่น จ้องหน้าสาวสวยตรงหน้าราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ พราวพิรุณเมินหน้าหนี เพราะไม่มีความจำเป็นต้องง้ออีกฝ่ายแล้ว ขอแค่ย้ายบ้านออกไปก็ไม่ต้องเจอกันอีก

ต้อยตั้งเห็นดังนั้นก็พยายามคลี่คลายสถานการณ์ “คุณธีรธรรมอย่ากังวลใจไปเลยคะ เตี่ยวต้อยตั้งจะดูแลอย่างใกล้ชิดให้เอง ขอโทษด้วยนะคะ

ที่ทำให้ตกใจ”

“ก็ดี...” เขาพูดเสียงดังคล้ายตะคอก ก่อนจะเดินกลับเข้าไปข้างใน
เมื่อเจ้าของบ้านหนุ่มเดินลับตาไปแล้ว ต้อยตึงก็เอามือเท้าเอว พร้อมกับ
แอบนินทาด้วยความหมั่นไส้ “แหม...วางอำนาจบาตรใหญ่ ใช้คนอื่น
อย่างกับเป็นข้า พิลึกคน”

“นั่นสิพราว เราว่าผู้ชายคนนี้เขามีอะไรแปลกๆ นะ” รมิตาเห็นด้วย
กับคนสนิทของเพื่อนรัก

“แปลกยังไงเธอมินต์”

“ก็นี่มันบ้านของบรรพบุรุษแท้ๆ ทำไมดูท่าทางไม่ค่อยแยแสเท่าไร
ไหนพราวเคยเล่าว่าเขาหวงบ้านหนักหนาไร แต่ดูตอนนี้สิ พอได้เงินแล้ว
ก็เร่งวันเร่งคืนให้เราย้ายไปไวๆ ไม่เหมือนคนหวงบ้านเลยสักนิด”

พราวพิรุณคิดตามก็ยอมรับว่าแปลกจริงๆ ดังคำเพื่อน แต่ตอนนี้
ไม่ใช่เวลาจะมาใส่ใจเรื่องนี้ ในเมื่อมีปัญหาใหญ่กองตรงหน้า หญิงสาวเลย
ไม่อยากจะถกเถียงและนิสัยของคนอื่นเท่าไรนัก

“ช่างมันเถอะมินต์ อย่าไปสนคนนิสัยเลื่อมๆ แบบนั้นเลย อีกหน่อย
พอย้ายบ้านเสร็จก็ไม่มีเรื่องต้องยุ่งเกี่ยวกับอีกแล้ว เรามาถกปัญหาเรื่อง
บ้านกันต่อดีกว่า”

“เรื่องบ้านไม่ต้องห่วงไปหรอกพราว ปัญหาแบบนี้แก้ไม่ยาก ฉันเจอ
มาเยอะแล้ว” น้ำเสียงของคนพูดฟังละม้ายกับไม่ได้หวาดหวั่นกับปัญหานี้
เท่าไร เธอหยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่ขึ้นมาโทร. หาใครบางคน เจรจายูสั๊กพัก
ก่อนจะวางสาย จากนั้นก็มีคำตอบดีๆ มาบอกคนที่เป็นที่พึ่งเพื่อนและนายจ้าง
ในคราวเดียวกัน

“เรื่องแบบนี้มันต้องพึ่งผู้เชี่ยวชาญมาจัดการรู้ไหม คนนี้เก่งจริง
รับรองว่าหนักหนาแค่ไหนก็เอาอยู่”

“ผู้เชี่ยวชาญ?” พราวพิรุณทวนคำอย่างทึ่งๆ รู้สึกศรัทธาขึ้นมา
ตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้าเลยทีเดียว

“ใช่ ท่านรับปากว่าพรุ่งนี้จะมาช่วยแก้ปัญหาก็ให้เรา พร่าวสบายใจ
ได้เลย” สาวผมสั้นหันไปหาคนสนิทของเพื่อนรักพร้อมกับบ่นว่า “ต้องตั้ง
พาคณะพร่าวกลับไปก่อน เต็มวันจัดการเรื่องทางนี้ต่อเอง”

ต้องตั้งรอโอกาสนี้อยู่พอดี เมื่อรมิตาเปิดทางให้ก็รีบต้อนรับเจ้านาย
ให้ไปที่รถ “ไปกันเถอะคุณพร่าว อยู่ตรงนี้นั่นชนวนให้รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ
นะคะ”

“แต่ว่า...”

“ไปเหอะพร่าว เธออยู่ที่ช่วยอะไรไม่ได้หรอก” รมิตาช่วยพูดอีกแรง
พร่าวพิรุณจึงจำใจไปขึ้นรถ แต่ไม่เว้ามอมกลับไปยังบ้านหลังงาม
ซึ่งตัวเองใช้เงินจำนวนมหาศาลเพื่อจะได้ครอบครองด้วยความกังวล

..หรือจะมีอาถรรพ์บางอย่างที่บันดาลให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น

บางทีนี่อาจจะเป็นเหตุผลที่ธีรธรศยอมขายบ้านง่ายๆ แล้วถ้าเป็น
เช่นนั้นจริง...จะมีหนทางแก้ปัญหากับเรื่องชวนปวดหัวนี้ได้อย่างไร เพราะ
คงไม่ดีแน่ ถ้าได้ไปโรมันซื้อบ้านแถมผีไปแบบนี้

แสงแห่งวันลับไปพร้อมกับความเหนื่อยอ่อนของทุกคน แผนการชะลอตัวบ้านในวันแรกล้มเหลวไม่เป็นท่า คฤหาสน์หลังงามยังคงตั้งตระหง่านอยู่ในจุดเดิมอย่างมั่นคง ถึงไม่อาจรอดความสง่างามของสถาปัตยกรรมชั้นยอดแห่งยุคได้ เพราะถูกล้อมด้วยวัสดุกันฝุ่นเอาไว้ แต่ก็ยังคงเป็นความภาคภูมิใจของใครบางคนไม่เสื่อมคลาย แม้ว่าตอนนี้จะไม่เหลือร่างไว้บนโลกมนุษย์แล้วก็ตาม

ท่ามกลางแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมา วิญญาณของคนซึ่งเคยอาศัยและตายในบ้านหลังนี้ยังคงวนเวียนและทำทุกอย่างเหมือนเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ผิดแพะที่ทุกอย่างบังเกิดขึ้นในภพภูมิของคนตายเท่านั้น

เงาร่างๆ ของชายในชุดราชปะแตนสีขาวมองรูปถ่ายของตัวเองที่วางเด่นอยู่เหนือข้าวของต่างๆ แล้วก็ทวนระลึกถึงวันวานเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่

ชายสูงวัยผู้นี้เกิดในยุคที่แม่น้ำยังคงใสสะอาดเช่นเดียวกับหัวใจของผู้คน แม้จะเป็นบุตรคนเล็กของผู้มีอำนาจในบ้านเมือง ไร่เรียนมาสูง

ทว่าก็ยังชื่นชอบวิถีชีวิตเรียบง่าย สงบร่มเย็นของผู้ที่อาศัยอยู่ริมน้ำ ถึงได้เลือกที่แห่งนี้เป็นเรือนอยู่และเรือนตายในเวลาต่อมา

กาลสมัยผ่านไปเหมือนสายน้ำที่ไม่มีวันไหลย้อนกลับ มีแต่ผู้ยึดติดเท่านั้นที่ยังคงยืนฝืนกระแสกรรมเอาไว้ ชีวิตหลังความตายจึงเหมือนหยุดนิ่งดังเช่นที่เคยเป็นมาในอดีต และจะคงไว้ตลอดไป ไม่ยอมมปล่อยไปตามกระแสกาลเวลาเด็ดขาด

‘คุณหลวงขอรับ’ เสียงนายอำ ทนายหน้าหอ^๒ เรียกผู้เป็นนายเบาๆ

‘เวลานั้นผ่านไปนานเหลือเกินนะ’ หลวงชำนาญวานิชหรือที่ทุกคนในบ้านเรียกสั้นๆ ว่า คุณหลวง ถอนหายใจยาว เมื่อเห็นภาพถ่ายของตัวเองซีดจางลงไปมาก มันคือความจริงที่อิทธิฤทธิ์ของท่านไม่อาจฝืนกฎแห่งธรรมชาติได้

‘นั่นสิขอรับ กระผมยังรู้สึกที่บ้านหลังนี้เพิ่งสร้างเสร็จไม่นานนี้เอง พริบตาเดียวเจ้าของบ้านก็เป็นรุ่นเหลนของคุณหลวงเสียแล้ว’

‘พ่อธีระหลานข้ามันอาภัพ อายุชั้ยสั้นจนน่าใจหาย ดีที่ได้เจ้าธีร์มาเป็นทายาทต่อ ข้าก็เบาใจ เพราะรู้ว่ามันรักบ้านหลังนี้ไม่ต่างกับข้า’

‘กระผมว่าในบรรดาทายาททั้งหมด คุณธีร์บรรดานี้แหละขอรับ นิสัยเหมือนคุณหลวงที่สุด เห็นที่ไรก็ชวนให้นึกถึงคุณหลวงตอนหนุ่มๆ ทุกที’

‘เหอะ คงจะเหมือนตรงที่เกิดเป็นชายเยี่ยงข้ากระมัง’ คุณหลวงกระแทกไม้ตะพดลงพื้น ‘เจ้าเหลนคนนี้เป็นพวกผ่าเหล่าผ่ากอก็รู้ๆ กันอยู่ พ่อมันอุตส่าห์เสียเงินทองส่งให้ร่ำเรียนจนจบชั้นสูง แต่ดันไม่รักดีไปยึดอาชีพช่างภาพ เสียแรงที่มีโคตรเหง้าเป็นถึงพระยา หน้าตาก็ดูไม่ได้ ชอบไ้ไว้หวดเครารุงรังเป็นพวกโจรห้าร้อย จะหล่อได้สักครึ่งของข้าก็หาไม่’

นายอำคั้นปาก อยากจะบอกเหลือเกินว่าคล้ายกันตรงนิสัยดีี่ร้อนนี้แหละ มิฉะนั้นคุณหลวงจะหนีเจ้าคุณพ่อมาสร้างบ้านเสียไกลถึงที่นี่หรือ

^๒ ทนายหน้าหอ หมายถึง หัวหน้าคนรับใช้ที่ใช้ออกหน้าออกตา, ผู้รับหน้าแทนนาย

ทว่าเพราะเป็นบ่าวรับใช้มาตั้งแต่มีชีวิตจนถึงตอนตาย โฉนเลยจะกล้าขัดคอเจ้านาย ได้แต่เออออไปตามประสา

‘ตอนเล็กๆ คุณธีร์ก็หน้าละม้ายไปทางคุณนายมากกว่าจริงๆ ด้วยนะ ขอรับ โตขึ้นมากลับมองไม่ค่อยออกว่าหน้าเหมือนใคร’

‘ข้าถึงได้บอกว่ามันผ่าเหล่าผ่ากออยู่เนืออย่างไรเล่าไอ้อ่า’ คุณหลวงถอนหายใจยาว ‘แล้วนี่เจ้าธีร์มันไปไหนเสียละ ทำไมถึงได้ปล่อยปลละเลยให้ใครก็ไม่รู้มาวุ่นวายในบ้านข้า’

‘ได้ยินว่าจะต้องรีบไปทำงานที่เมืองอะไรก็ไม่ทราบขอรับ ชื่อแปลกๆ กระผมเองก็ฟังไม่ถนัดขอรับ แต่คงจะไปนานเหมือนทุกครั้ง คุณธีร์ก็เลยให้คุณธัญช่วยดูแลเรื่องซ่อมบ้านแทนขอรับ’

‘พูดถึงเรื่องนี้แล้วข้าหน้าใจเหลือเกิน ทำไมคนสมัยนี้ถึงไร้การอบรมขนาดนี้ จะทำอะไรก็ได้บอกกล่าวเจ้าของสถานที่ไม่ นี่กว่าบ้านข้าเป็นศาลากลางเมืองหรือไร จะเข้าออกอย่างไรก็ได้’ ดวงตาซึ่งกลวงลึกลงไป มีประกายไฟแห่งความโกรธสว่างขึ้นมาวูบหนึ่ง ‘มิหนำซ้ำ เจ้าบัณฑิตเกะ^๓ คนนั้นยังปากพล่อย หาว้าข้าหน้าเหลืออง ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง’

‘กระผมให้ไอ้ปรงสั่งสอนเจ้าคนปากเปราะนั้น รวมไปถึงพวกคนงานอื่นๆ แล้วขอรับ พรุ่งนี้คงรีบมาทำพิธีขอขมาแทบไม่ทัน’

‘ดีมาก พวกมันจะได้สำนึกว่าข้าไม่ใช่เพื่อนเล่นที่จะมาลบลู่ได้ง่ายๆ’ คุณหลวงหัวเราะในลำคอ

‘กระผมเองก็ประหลาดใจกับคนสมัยนี้เหมือนกันขอรับ แต่ซ่อมบ้านทำไมต้องท้อผ้าเขียวๆ นี่ด้วย มิหนำซ้ำยังให้ผู้หญิงมาคุมงานเหนือผู้ชายอีก แล้วจะวางใจได้หรือขอรับ’

‘ข้าถึงไม่อยากจะให้พวกมันมาแตะต้องบ้านข้าอย่างไรเล่า เจ้าธัญมันยังไม่เอาไหน สู้เจ้าธีร์พี่ชายไม่ได้ด้วย พวกช่างที่มาก็ทำแต่เรื่องประหลาดๆ

^๓ บัณฑิตเกะ หมายถึง กะเทย

ดิ่งนั่น ยัดนี่ วัดโนน ดูไปดูมาแล้วขำนี้กว่าจะมาทำลายบ้านมากกว่า
ซ่อมแซมเสียอีกนะ'

'นั่นลีขอรับ'

'โชคดีที่ได้แม่หนูคนหนึ่งมาดูแลเรื่องข้าวของให้ ไม่งั้นสมบัติข้าคง
จะแตกหักเสียหายเพราะพวกมือห่างตีนห่างเป็นแน่แท้'

ครั้นคุณหลวงพูดถึงผู้หญิงที่ใครต่อใครต่างก็เรียกอย่างยกย่องว่า
'คุณพราว' แล้วก็อดนึกถึงใบหน้าสวยๆ นั้นไม่ได้ คະเนอายุอานามดูแล้ว
น่าจะไปใกล้เคียงกับเหลนของตัวเอง กิริยาก็เรียบร้อย ดูมีสกุลฐานะชาติ
เสียอย่างเดียวคือผมสีน้ำตาล คงจะมีเชื้อสายต่างชาติ แต่ตัวคุณหลวงเอง
ก็ร่ำเรียนมาจากต่างประเทศ ถึงจะไม่ใช่มัธยมแต่ก็จบปริญญาตรี แต่การไป
เรียนต่อที่ป็นักก็ทำให้คุ้นเคยกับพวกฝรั่งอยู่บ้าง จึงไม่ค่อยถือสาเรื่องนี้
เท่าไร เพราะการที่เหลนอายุยี่สิบปลายๆ แล้วยังหาเมียไม่ได้ ถือเป็นเรื่อง
ที่น่าหนักใจมากกว่า

หากว่าธีรธรรมจะได้เป็นฝั่งเป็นฝา มีทายาทสักคนสองคน คุณหลวง
คงจะคลายความกังวลต่ออนาคตของตระกูลช้านาฎวานิชลงอีกโข เพราะ
ไม่มีเรื่องใดที่วิญญานอย่างท่านจะห่วงเท่าการที่คฤหาสน์ตรงหน้าจะ
ตกเป็นของคนนอกตระกูลอีกแล้ว

'คุณหลวงกำลังพูดถึงแม่หญิงคนที่สวยเหมือนนางฟ้าหรือขอรับ'

'ใช่ ข้าเห็นแล้วรู้สึกถูกชะตามาก ชักอยากจะให้เจ้าธีรกลับมาเร็วๆ
เสียแล้ว เอ็งพอมีทางไหมวะอ่า'

'คุณธีรเดินทางไปไกลเกินกว่าที่วิญญานอย่างพวกเราจะตามไปได้
นะขอรับ นอกจากคุณหลวงจะส่งกระแสน้ำไปถึง อาจจะมีพอลใจให้
คุณธีรรับกลับมาได้'

'ไอ้เหลนคนนี้นั้นหัวแข็ง เก่งกว่ารับกระแสน้ำได้ก็ไม่ยอมกลับมา
นะสิ'

'ถ้าเช่นนั้นคุณหลวงก็รังตัวหล่อนเอาไว้ก่อนลีขอรับ รอจนกว่า'

คุณธีร์จะกลับมาจากทำงานต่างเมือง สองคนนั้นจะได้พบหน้ากัน'

'เออ เอ็งนี่หัวเสต. ไม่เบา' คุณหลวงชอบใจกับคำแนะนำของคนสนิท พลังเหลือบมองอุปกรณ์ข้าวของต่างๆ ที่วางเกลื่อนกลาด รวมไปถึงข้าวของ บางส่วนที่ยังขนออกมาไม่หมด

งานที่ค้างคงจะไม่เสร็จง่ายๆ ในเร็ววันนี้แน่ แต่เพื่อความไม่ประมาท ท่านจึงกำชับคนสนิทว่า 'ไอ้อ่า เอ็งไปจัดการเรื่องนี้ให้ซำที ทำอย่างไรก็ได้ อย่าให้พวกมันทำงานเสร็จในเร็ววัน ไม่งั้นข้าจะถอดสวมบทกามเทพแปลงครุ ไล่สองคนนั้น'

'ได้ขอรับคุณหลวง กระผมจะรีบจัดการให้ตามที่สั่งขอรับ'

วิญญูณทั้งสองหัวเราะผสานเสียงเย็นเยือกด้วยความพอใจ ในขณะที่ คนงานซึ่งอาสาเฝ้าอุปกรณ์บังเอิญตื่นขึ้นมาได้ยินเข้า ถึงกับเอาผ้าห่มมา คลุมโปง สวดมนต์กับพระที่ห้อยเป็นพวงรอบคอบด้วยความกลัวสุดขีด

ความเครียดทำให้พราวพิรุณนอนไม่หลับจนถึงรุ่งสาง เธอเดิมพัน กับกิจการบูตีกีร์สอร์ดแห่งนี้จนหมดหน้าตัก ตั้งชื่อเสียเพราะว่า 'วิมาน' และจะไม่ยอมให้มันต้องเปลี่ยนชื่อเป็น 'วิมาร' เด็ดขาด เรื่องอะไรจะให้ ผันสลายไปตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้น เพียงเพราะเรื่องไร้สาระอย่างภูตผีวิญญูณ

"ผีไม่มีจริงในโลก นั้นมันก็แค่บ้านเก่าๆ หลังหนึ่งเท่านั้น เจ้าของ เดิมเขาก็อยู่มาตั้งนานสองนาน ไม่ใช่บ้านร้างสักหน่อย" เธอย้ำกับตัวเอง เป็นรอบที่สิบเพื่อปลุกปลอบความเชื่อมั่นให้กลับคืนมา ก่อนจะออกจาก ห้องนอนพร้อมกับพระเครื่องพวงใหญ่

เมื่อพราวพิรุณเดินลงมาถึงห้องอาหารด้านล่าง แพรพัตรา พี่สาว คนโตซึ่งนั่งตรงหัวโต๊ะเหลือบเห็นพอดี จึงร้องทักว่า "น้ำมันแพชั่นใหม่ของ สห้สวรระหรือไง ถึงได้ห้อยพระเครื่องเป็นพวงแบบนี้ เก่ไปอีกแบบนะเนี่ย"

คนสนิทที่เข้ามาเสิร์ฟข้าวต้มเครื่องมองตามก็ร้องขึ้น "โห...นี่ตั๋ยตั้ง นึกว่าของตัวเองพวงใหญ่แล้วนะคะ ยังชิตซำยไปเลยเมื่อเจอของคุณพราว"

“หุบปากไปเลยต๋อยตั้ง” คนพูดหน้าหงิก รีบเก็บสร้อยให้มิดชิดกว่าเดิม

“นี่ขามาห้อยจนหมดห้องพระหรือยังละ ถ้าไม่พอพี่ให้ยืมอีกองค์ก็ได้นะ” แพรพัตราพูดแซวพลางถอดสร้อยพระที่คอให้น้องสาว

“พี่แพร...พราวไม่เข้าใจด้วยนะคะ” พราวพิรุณหน้ามูม แต่ก็รับสร้อยพระไว้อย่างไม่ขัดศรัทธา “ต๋อยตั้ง ไปเตรียมมรดกซิ ฉันจะไปแล้ว”

“ตายแล้ว! คุณพราวจะรีบไปไหนคะ ข้าบปลายังไม่ได้ทานเลย” ต๋อยตั้งถามอย่างแปลกใจ เพราะเจ้านายสาวไม่นิยมออกจากบ้านแต่เช้า “หรือว่ากลัวสภาวะโลกร้อนจะทำให้ตัวดำคะเนี่ย”

“ถ้ายังไม่ไปเตรียมมรดกอีก รับรองจะรับรู้ความหนักกลัวของสภาวะโรคภัยแทนแน่ๆ”

“ค่ะๆ ต๋อยตั้งจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลยคะ” ชายใจหญิงรีบคว้าขนมปังใกล้มีอมาใส่ปาก วิ่งปราดออกไปทำตามคำสั่งทันที โดยไม่ใยดีกับเสียงตาของแม่ครัวที่ไล่หลังตามไป

“แหม...ถึงจะรีบขนาดไหนก็ไม่ทิ้งสันดานเดิมเลยนะ ต้องคาบไปกินเหมือนตัวลีซ่าเลย เจ้านี้”

“ยายเล็กว่าต๋อยตั้งจะเสียคนเลย ฮะๆๆ” แพรพัตราหัวเราะพลางมองคนเป็นน้อง พบว่าอีกฝ่ายไม่เสซาไปด้วยสัณนิต จึงส่ายหน้าเบาๆ เพราะเดาออกทันทีว่างานของน้องคงจะมีปัญหา ถึงได้ออกอาการหงุดหงิดขนาดนี้ “นี่ถ้าไม่บอกว่าจะไปดูรีพอร์ต พี่คงนึกว่าไปชายนแดนแน่ๆ มีปัญหาอะไรกันหรือ ถึงต้องห้อยพระกันขนาดนี้ พี่ยินดีให้คำปรึกษาอะ”

“งานที่รีพอร์ต...พราวจ้ำมื่ออาชีพมาช่วยดูแลแล้วคะ คงไม่ต้องรบกวนเวลาของผู้บริหารใหญ่อย่างพี่แพรหรอก นี่ก็กำลังย้ายบ้านกันอยู่” พราวพิรุณปฏิเสธพลางบนอบในใจว่า ทำไมพี่สาวถึงได้จุกใจไว้ รับรู้ปัญหาได้เร็วนัก แต่เธอก็ไม่อยากให้ใครยื่นมือมาช่วยทั้งสิ้น เพราะไม่อยากเสียหน้าปัญหาแค่นี้เธอแก้เองได้

“ย้ายบ้าน!” ยายเล็กผู้เป็นแม่ครัวถามแทรกขึ้นระหว่างที่นำจานผลไม้มาวางบนโต๊ะให้เจ้านายสาวทั้งสอง “ตกลงคุณพราวจะย้ายไปอยู่บ้านคุณทวดหรือคะ แล้วจะอยู่อย่างไร ลูกผู้หญิงตัวคนเดียว หวังพึ่งไฉ่ตั๋ยตั้งไม่ได้หรือคะ มันยิ่งไม่ได้อยู่ได้เรื่องอยู่”

“ไม่ได้ย้ายบ้านแบบย้ายที่อยู่หรือจะย้ายเล็ก พอดีพราวไปซื้อบ้านในยุคเดียวกันแถวๆ นั้นมาหลังหนึ่งเพื่อทำบ้านพักเพิ่ม ตอนนี้อยู่กำลังชะลอมาปลูกในที่คุณทวดอยู่จะ”

“ชะลอบ้านหรือคะ เหม...ก็เปิ่นงานใหญ่เลยสิ แบบนี้ยิ่งไวใจไฉ่ตั๋ยตั้งไม่ได้ใหญ่เลย แล้วถ้ารีสอร์ตสร้างเสร็จ คุณพราวจะย้ายไปอยู่ที่โน่นเลยหรือเปล่าคะ”

“พราวคงต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างสองบ้าน”

“เที่ยวไปเที่ยวมาอย่างนั้นหรือคะ!” แม่ครัววัยชราร้องลั่นด้วยความตกใจ พลังเอามือทาบอกเหี่ยวๆ “คุณพราวพูดเหมือนจะเร่วร้อนเป็นเจ้าไม่มีศาลอย่างนั้นแหละคะ แล้วแบบนี้ใครจะดูแลเรื่องอาหารการกินที่หลับที่นอน ไม่ได้การแล้วคะ ชินให้ไฉ่ตั๋ยตั้งไปดูแลตามลำพัง มีหวังคุณพราวได้ทานแต่มาสามมื้อแน่นอน”

“ยายเล็กพูดเหมือนอยากจะทำพราวไปอยู่ด้วยเลย ตอนที่รีสอร์ตขาดแม่ครัวพอดีเสียด้วย”

แพรพัตราได้ยินดังนั้นก็แทรกขึ้นว่า “ถ้าพราวเอายายเล็กไปอยู่ด้วยแล้วใครจะทำอาหารที่นั่นล่ะจะ”

“ให้น้อยทำแทนก็ได้คะคุณแพร มันก็รสมีดีไม่แพ้ฉันคะ” ยายเล็กรีบเสนอหลานสาวที่ทำงานเป็นลูกมือในครัวอยู่ ก่อนจะรีบเร้าด้วยเหตุผลว่า “ให้ฉันไปเถอะนะคะ ตอนนีพี่สาวคนโตที่บ้านก็ไม่ค่อยจะแข็งแรง ถ้าได้กลับไปอยู่ใกล้ๆ กัน มีปัญหาอะไรก็สามารถช่วยเหลือกันได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจยายเล็กแล้วกัน” แพรพัตราตัดสินใจได้ทันที เพราะเธอรับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยแทนมารดามานานแล้ว อีกอย่าง

ถ้ามีคนงานเก่าแก่ไว้ใจได้ไปช่วยน้องสาวอีกแรง ก็คงทำให้เบาใจขึ้นมา

“ดีค่ะ พรราวจะได้หมดห่วงเรื่องในครัว แล้วมาลุยกับเรื่องบริหาร รีสอร์ทเต็มตัว” พรราวพิรุณเริ่มมีไฟในการทำงานอีกครั้ง อย่างน้อยการได้ คนรู้ใจมาเสริมทัพก็ทำให้เธอหมดกังวลไปอีกหนึ่งเรื่อง หญิงสาวยกน้ำส้ม ขึ้นมาดื่มแล้วรีบตัดบทว่า “พรราวต้องไปคุมคนงานชะลอบ้านต่อ เรื่องนี้เอาไว้คุยกันวันหลังนะคะ ถ้าออกสายเดี๋ยวแดดจะร้อน”

จากนั้นพรราวพิรุณก็เดินลือออกไปทันที ไม่นานรถเก๋งคันหรูก็แล่น ฉิวออกไปจากประตูบ้าน

แม่ครัววัยชราจึงเก็บสำรับพร้อมกับเปรยขึ้นว่า “คุณพราวนี่ไม่เคย เปลี่ยนเลยนะคะ พอได้อะไรถูกใจก็ว่าเรื่องเป็นเด็กๆ แต่ลองมีเรื่องซัดใจลี อาละวาดบ้านแทบแตกทุกทีเลย”

“เพราะอย่างนี้ไงล่ะ คุณพ่อถึงได้เป็นห่วงมากๆ นี่ก็เห็นว้ไปซื้อบ้าน เก้าของคนแถวนั้นมาด้วย ทำทางคงจะหมดเงินไปเยอะทีเดียว”

“แถวนี้มีบ้านเก่าสวยๆ ด้วยหรือคะ” ยายเล็กจงใจ เพราะนางเป็นคนแถวนั้นมาก่อน บ้านหลังงามๆ ก็เห็นจะมีเพียงบ้านขุนพิทักษ์กับเรือน ของหลวงชำนาญวานิช ซึ่งไม่มีทางขายให้คนของตระกูลพิทักษ์วารีอย่าง แน่นนอน แล้วพรราวพิรุณหมายถึงบ้านหลังไหนกันแน่

“พูดถึงเรื่องบ้านเก่า อิจฉันเป็นห่วงคุณพราวเหลือเกิน กลัวว่าจะไป ได้ บ้านที่ประวัติไม่ดีมา แล้วคุณแพรทราบหรือเปล่านั้น ว่าคุณพราวไปซื้อบ้าน ไครมา”

“พรราวไม่ได้เล่าอะไรให้แพรฟังเลยคะ คงกลัวแพรจะเข้าไปเจ้ากี้ เจ้าการ”

แม่ครัวได้ยินดั่งนั้นก็ยิ่งกังวล นางเป็นคนเชื่อเรื่องลึกลับเหนือ ธรรมชาติ จึงไม่ชอบพวกบ้านมือสอง บ้านเก่าเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพราะ กลัวว่าวิญญาณไม่ดีในบ้านจะรังควาน ทำให้อยู่ไม่เป็นสุข แต่งานของ พรราวพิรุณก็ใหญ่และไปไกลเกินกว่านางจะทักท้วง จึงได้แต่ภาวนาขอให้

ขุนพิทักษ์ปกป้องรักษากิจการของพราวพิรุณให้เปรอตปลอดภัยด้วยเถิด

ต้อยตุงข์ขั้รพพาพราวพิรุณออกจากบ้านมาไม่ถึงชั่วโมงก็ถึงไซ้ตังงาน
เมื่อตั้งคู้เปิดประตูถลงมาก็พบว่า แทนที่คนงานจะง่วนกับงานย้ายบ้าน
ทั้งหมดกลับกำลังเตรียมการบางอย่างอยู่ พวกเขาปูเสื่อผืนยาวที่เต็นท์ว่าง
จัดวางอาสนะ และตั้งโต๊ะหมู่บูชาเหมือนกำลังจะมิงงานบุญเลี้ยงพระ

“อ้าว วันนี้มาแต่เช้าเลยนะพราว” รมิตาเดินเข้ามาทักเพื่อนสาว

“นี่มีนัตจะทำอะไรกันหรือ อย่างกับมีงานบุญเนาะ”

“อ้อ พอดีเราจะเชิญผู้เชี่ยวชาญพิเศษมาแก้ปัญหาให้พราว ก็เลย
สั่งให้คนเตรียมการต้อนรับท่านหน่อย” สาวผมสั้นหัวเราะเสียงใสเมื่อ
อีกฝ่ายทำหน้าปุ่เลียนๆ “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ไปนะ ได้ผลชงัดมาหลายไซ้ตังงาน
แล้ว แทบจะผูกขาดกับวัดนี้เลยแหละ”

พราวพิรุณอึ้งไป...นี่นะหรือการแก้ปัญหาด้วยผู้เชี่ยวชาญอย่าง
ที่เพื่อนรักว่า ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ

“ไ้เราก็นึกว่าจะเชิญคอนซัลต์เก่งๆ จากบริษัทก่อสร้างชั้นนำ
แก้ปัญหา แหม...เรียกเสียวเวอร์เชียวนะมินต์”

“อย่าดูถูกไปนะ อดีตนายช่างฝรั่งของฉันทันยังเชื่อเป็นบ้าเป็นหลัง
มีปัญหาแบบนี้ที่ไรเรียกหาแต่พระคุณเจ้า ทั้งๆ ที่ตัวเองนับถือศาสนาอื่น
แท้ๆ”

“ถึงขนาดนั้นเลยหรือ” พราวพิรุณยิ้มบางๆ พร้อมกับแอบจับพระ
ที่ซ่อนอยู่ในเสื้อตัวสวย ความกังวลที่เคยมีลดลงไปกว่าครึ่ง

งานทำบุญเลี้ยงพระสามารถเรียกขวัญและกำลังใจผู้คนได้ดียิ่งนัก
น่าแปลกที่ไม่ว่าปัญหาเล็กใหญ่พระสงฆ์ผู้ศึกษาพระธรรมกลับช่วยปิดปาก
ได้ทุกเรื่อง นับเป็นที่พึ่งทางใจได้ดีจริงๆ

เมื่อพระฉันอาหารเพล สวดมนต์ให้พรเสร็จแล้ว รมิตาก็รีบเข้าไป
เชิญเจ้าอาวาสทันที

“เชิญพระคุณเจ้าช่วยรดน้ำมนต์เป็นขวัญและกำลังใจให้คนงาน
หน้อยนะคะ”

ทั้งวิศวกรใหญ่และคนงานต่างขยับเข้มาวมกลุ่มกันโดยไม่ต้องให้
ใครเชิญ พร้อมทั้งพนมมืออย่างนอบน้อม รอรับน้ำมนต์กันทั่วหน้า

เจ้าอวาสหันไปหาลูกศิษย์ที่เตรียมอุปกรณ์ทุกอย่างรอไว้แล้ว ก่อน
จะใช้กำคาจุ่มลงไปในขันน้ำมนต์ใบเชิงเองแล้วสะบัดปลายใส่เหล่าคนงาน
ที่พนมมือแต่ ทุกคนมีสีหน้าเข้มขื่นขึ้นมา ประหนึ่งความเย็นของสายน้ำ
ศักดิ์สิทธิ์ช่วยสลายความหวาดกลัวได้ชะงัด ไม่เพียงเท่านั้น เครื่องมือที่มี
ปัญหาขัดข้องก็พลันกลับมาใช้งานได้เป็นปกติอีกด้วย นับเป็นเรื่องอัศจรรย์
ยิ่งนัก น้ำเพียงขันเดียวสามารถแก้ปัญหาทั้งหลายได้หมด

รมิตายังเชิญเจ้าอวาสไปประพรมตัวบ้านเพื่อความบริสุทธิ์มงคล

“ท่านคะ พอตีว่าเพื่อนหนูซื้อบ้านหลังนี้ไว้แล้ว กะว่าจะเอาไปทำบ้านพัก
ในรีสอร์ท ก็เลยอยากจะรบกวนให้ช่วยพรมน้ำมนต์ปิดเป่าสิ่งไม่ดีให้หน่อย
คะ กิจการของเพื่อนหนูจะได้ราบรื่น”

พระท่านมองไปรอบๆ สีหน้าครุ่นคิดละม้ายกับสัมผัสได้ถึงบางสิ่ง
ก่อนจะหันไปพยักหน้ากับลูกศิษย์คนสนิท แล้วประพรมตัวบ้านด้วยน้ำมนต์
ตามความต้องการของรมิตา

เพียงละอองน้ำกระเซ็นตามแรงสะบัดมือของเจ้าอวาสไปกระทบ
กับตัวบ้าน ก็กลับกลายเป็นแรงพลังมหาศาลใส่ดวงวิญญาณที่สิ่งสถิติให้
หลุดกระเด็นออกมาราวกับถูกถีบส่งเลยทีเดียว

‘ถึงที่นี่จะเคยเป็นที่ของท่าน แต่มันก็ไม่ใช่ของท่านอีกต่อไปแล้ว
จงไปสู่ภพภูมิที่เหมาะสมเถิด’ เสียงหนึ่งกังวานก้องขึ้นในโลกของวิญญาณ

เหล่าดวงวิญญาณซึ่งนอนกองรวมกันนอกตัวบ้าน ต่างงยหน้ามอง
ด้วยความงุนงง ก่อนที่ชายชราในชุดราชปะแตนสีขาว นุ่งผ้าม่วงสีกรมท่า
จะใช้ไม้ตะพดยันตัวเองขึ้นมาขึ้น

‘นี่มันอะไรกันเนี่ย ข้าถูกพวกมันไล่ออกจากเรือนของตัวเองหรือนี่’

‘คุณหลวงเจ้าขา พวกมันจะทำอะไรกับเรือนของพวกเราหรือเจ้าคะ’
เสียงพี่สาวไพร่ร้องกันเอ็ดอึง

คุณหลวงไม่สนใจสิ่งใด นอกจากพยายามลองกลับเข้าไปสิงในเรือน
อันเป็นที่รัก ทว่ารมิตากลับให้คนเฝ้าสายสิญจน์มาล้อมรอบตัวบ้านเสียก่อน
วิญญาณของคุณหลวงจึงกระเด็นออกมาช้าแล้วช้าเล่า จนนายอำเภอต้องรีบ
เข้าไปห้าม

‘อย่าขอรับคุณหลวง ไม่มีประโยชน์อะไรขอรับ’

‘เอ็งปล่อยให้ข้า ไอ้อ่า ข้าจะกลับเข้าไปอยู่ในบ้านของข้า ใครหน่าไหน
จะมาไล่ข้าแบบนี้ไม่ได้’ คุณหลวงตวาดถล่น

แต่แล้ววิญญาณทุกดวงก็ต้องชะงักเมื่อจู่ๆ บ้านที่ตั้งตระหง่านอย่าง
มั่นคงมากกว่าร้อยปีค่อยๆ ยกตัวสูงขึ้นจากรากฐานได้อย่างน่าอัศจรรย์
จนเหล่าผีจากอดีตเห็นเข้าก็ถึงกับตกตะลึง บางตนรีบทรุดลงนั่งพนมมือ
ไหว้ปลุกๆ

‘ท่านเทวดาเจ้าขา ลูกข้างขอภัยที่ล่วงเกินนะเจ้าคะ’

‘เอ็งจะบำหรือไร อี้ยี่สุน’ นายอำเภอหันไปดูเสียงเข้ม ‘ก็เห็นชัดๆ
ว่าพวกมันเป็นมนุษย์ ไม่ใช่เทวดาลักหน้อย’

‘แหม...พ่ออ่า คนที่ไหนจะสามารถยกบ้านทั้งหลังขึ้นได้ ต้องเป็น
เทวดามาลิขร่างมนุษย์แน่ๆ มิน่าล่ะ ถึงได้สวยหยาดฟ้ามาดินแบบนี้ ลูกข้าง
ต้องขอภัยที่ล่วงเกินท่านนะเจ้าคะ’ นางยี่สุนว่าพลางก็มาราบพราวพิรุณ
ที่ยืนเด่นอยู่ด้านหน้าอย่างนอบน้อม

และโดยที่ไม่มีวิญญาณดวงไหนคาดคิด บ้านไม่เพียงแต่ลอยขึ้น
เท่านั้น ที่มงานของรมิตายังใช้เทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่เคลื่อนย้าย
คฤหาสน์หลังใหญ่ออกไปจากบริเวณที่ตั้งเดิมได้อีกด้วย

‘เฮ้ย! ดูลิ พวกนั้นกำลังจะเอาบ้านไปแล้ว’

คุณหลวงมองดูบ้านหลังงามซึ่งคลุมปิดด้วยผ้าสีเขียว มีทั้งสายสิญจน์
และลวดสลึงผูกกระโยงระยาง ค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปด้วยความเศร้า

สะเทือนใจอย่างรุนแรง ประหนึ่งกำลังมองบุคคลอันเป็นที่รักถูกห่อผ้า
มัดตราสังแล้วพาขึ้นเชิงตะกอนก็ไม่ปาน

‘พวกมันทำเกินไปแล้ว บังอาจมาเอาเรือนของข้าไป มิรู้หรือว่าเรือน
นั้นมิใช่แค่ที่คุ้มหัว หากมันคือชีวิตและจิตใจที่ข้าทุ่มเทลงไป เป็นทั้งเรือน
อยู่และเรือนตายของข้า’ เสียงที่ดังขึ้นนั้นเจือแว่วบวดยาว ทำให้วิญญาณ
บ่าวไพร่ต่างเสร้าน์สลด เพราะรู้ว่าสาเหตุหลังนี้คือความภาคภูมิใจของ
คุณหลวงไม่แพ้บรรดาศักดิ์ที่ได้รับพระราชทาน และทุกดวงวิญญาณในที่นี่
ต่างก็รักและผูกพันกับบ้านหลังนี้มาก หากจะพรากบ้านอันเป็นที่รักไป
สู่กระซางเอาจิตวิญญาณพวกเขาไปลงนรกเสียยิ่งดีกว่า

‘คุณหลวงอย่าเพิ่งหมดกำลังใจไปขอรับ ปัญหาใหญ่แบบนี้ต้องให้
คุณธีร์มาจัดการ คุณหลวงรีบไปตามกลับมาเถิดขอรับ ตอนนี้อาจยังทัน’
ข้าเก่าเต่าเลี้ยงคนหนึ่งเตือนสติ

‘ถูกของพวกเอ็ง เหลนของข้าคงจะไม่ปล่อยให้อีพวกนั้นเอาบ้านไป
เด็ดขาด เจ้าธีร์มันรักบ้านนี้อย่างกับอะไรดี ต้องไปตามมันกลับมาโดยด่วน
ก่อนทุกอย่างจะสายเกินแก้!’

คุณหลวงรวบรวมพลังจิต พยายามจะสื่อสารไปหาเหลนคนโต
ซึ่งอยู่แดนไกล ไม่นานก็จับกระแสจิตของอีกฝ่ายได้ ทว่าสิ่งที่ตอบกลับ
มาเป็นเสียงคำรามลั่นของสัตว์ใหญ่ ผีผู้เฒ่าถึงกับผงะหงายหลังด้วยความตกใจ

“โฮกกก...”

๕

ขณะที่ทีมงานของรมิตากำลังเคลื่อนย้ายบ้านหลังงามไปยัง
ทำน้ำเพื่อเอาชิ้นเพชานายนต์ที่มาจอตอรอรับ ชายผู้อ้างตัวว่าเป็น ‘ธีรธรรม’
เจ้าของบ้านชานาญวานิชก็เก็บข้าวของใส่ท้ายรถกระบะป้ายแดง แล้วขับ
ออกไปอย่างสบายอารมณ์ ไม่โยติกับบ้านหลังงามแต่อย่างใด

แสงตะวันใกล้จะลับขอบฟ้า วิญญาณคุณหลวงยิ่งร้อนใจมากขึ้น
เพราะมองไม่เห็นทางที่จะนำบ้านตัวเองกลับคืนมาได้ แม้ว่าพยายามใช้
กระแสจิตติดต่อกันไปหาเหลนคนโตเพียงใดก็ตาม

ยามที่บ้านกำลังเกิดวิกฤติอย่างหนัก เหลนชายผู้มีนามว่า ‘ธีรธรรม’
ตัวจริงนั้นอยู่ที่ไหนกันแน่!

อีกด้านของขอบฟ้า ที่ซึ่งแสงอรุณสาดส่องเหนือทุ่งหญ้าสีทองกว้าง
ใหญ่สุดสายตา ผืนดินปกคลุมไปด้วยวัชพืชสีน้ำตาล มีไม้พุ่มเล็กๆ กระจาย
อยู่ทั่วไปสลับกับไม้ยืนต้น และภูเขาหินอันสูงชัน

รถจี๊ปสี่เขี้ยวเข้มคันหนึ่งแล่นไปตามทางเล็กๆ มันพาผู้ชายสามคน

เดินทางเข้าไปในป่าซึ่งน้อยคนนักจะเคยย่างกรายมาถึง มือของหนึ่งในนั้น ถือกิ่งพร้อมด้วยเลนส์ซูมขนาดใหญ่ส่องไปยังสัตว์ซึ่งเดินอยู่ห่างแค่ห้าเมตร อันเป็นระยะที่อันตรายอย่างมาก และความปลอดภัยอยู่ห่างกันนิดเดียว

“เจ้าธีร์ อย่ามัวแต่ถ่ายภาพนะไว้อยู่ เดียวสิงโตจะจับกินเป็นอาหารเข้าเสียฉิบ”

“พีพอลอย่าเพิ่งให้พรผมสิ คนยิ่งกลัวอยู่ด้วย” ชายหนุ่มกดชัตเตอร์รัวก่อนที่สิงโตตัวใหญ่จะหันมาเห็นแล้วคำรามลั่น

“โฮกกก...”

ในวินาทีที่ชะงักไป เลี้ยวเวลานั้นจู่ๆ เขาก็รู้สึกได้ถึงบางสิ่งแล่นเข้าสู่หัวใจจนชาวบ ความหวงหาอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิตทำให้เขาแทบจะลืมทุกสิ่งตรงหน้า ลืมกระทั่งว่าเจ้าสิงโตตัวนั้นกำลังจะกระโจนเข้าหาพร้อมกับกรงเล็บแหลมคม!

คนขับรถเห็นท่าไม่ดี รีบขับรถคันโตออกจากพื้นที่อันตรายทันที พอพ้นไปได้ก็รีบเข้าไปดูอาการช่างภาพรุ่นน้องด้วยความเป็นห่วง

“เจ้าธีร์เป็นอะไรหรือเปล่าวะ ช็อกไปเลยหรอ”

แรงเข่าเรียกสติของชายหนุ่มให้กลับคืนมา ธีร์ตรวจหันไปมองช่างภาพรุ่นพี่กับเพื่อนร่วมอาชีพชาวต่างชาติด้วยสีหน้ากังวลใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “พีพอล เดวิด ผมอยากกลับบ้าน”

“เฮ้ย! เจอสิงโตคำรามใส่ทีเดียวยังกับร้องไห้ให้แม่เลยหรอเจ้าธีร์” พชร หรือที่ธีร์ตรวจเรียกว่าพีพอล ล้ออย่างขบขัน

“ผมไม่ได้พูดเล่นนะครับพีพอล ผมอยากกลับบ้านจริงๆ”

“เมื่อก็ยังมีงานจนเกือบเอาชีวิตไปทิ้งอยู่เลย ผีอะไรเข้าสิงกะทันหันวะเนี่ย ขอร้องเถอะนะเจ้าธีร์ อย่ามาทำโฮมซิกตอนนี้ได้ไหม” พชรปรบปรน้องตามประสาผู้ชายที่พูดหวานๆ ไม่เป็น “เราขอเวลานี้กันมานานกว่าจะพรีเซนตีให้ บก. เห็นด้วย จนได้งับมาที่นั่นมันยากแค่ไหนแกก็รู้ ข้า

“ไม่อยากจะกลับบ้านมือเปล่านะไว้วัย เตี้ยว บก. ค่าเงิน”

“แต่...” ชีรธรรศพยายามจะอธิบาย ทว่าเพชรไม่ฟัง แถมยังตัดบท

“ตราบใดที่ซ้าอยู่หลังพวงมาลัยและถือจีพีเอสอยู่ แกก็ยังคงกลับมาไม่ได้จนกว่าเราจะถ่ายภาพบิกไฟว์จนครบ ตอนนั้นก็ไล่เสือดาว ควายป่า และช้างมาแล้ว ถ้าแกถ่ายสิงโตตัวเมื่อไหร่ ก็เหลือแค่แรดตัวเองนะเพี้ย”

“แล้วภาพสัตว์มันถ่ายกันได้ง่ายๆ ที่ไหนล่ะครับพี่ ถ้ามีเงื่อนไขแบบนี้ กว่าจะได้กลับคงต้องรอเป็นอาทิตย์แน่ๆ”

“ทนอดทนอยนะชีร์ บ้านไม่หนีไปไหนหรอกน่า”

“อดทนต่างหาก อย่าพูดสลับกันสิเต๊วดิว” เพชรรีบแก้คำพูดของเพื่อน ชาวต่างชาติให้ถูกต้อง พร้อมทั้งย้ำอีกครั้งว่า “ไม่ว่าจะเป็นอาทิตย์หรือเป็นเดือนก็ต้องรอไว้วัย โตะๆ กันแล้ว หัดมีความรับผิดชอบให้เท่ากับอายุหน่อย รู้ไหมเจ้าชีร์”

สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้ชีรธรรศทำอย่างที่ใจคิด เขาจำต้องเก็บความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ แล้วทำหน้าที่ช่างภาพอย่างสุดความสามารถ แม้ว่าความต้องการนั้นจะเพิ่มขึ้นจนอัดแน่นนอกตามเสียงเรียกร้องที่ตั้งแหว่มากับสายลม ซึ่งเป็นเสียงโหยหวนเหมือนเจ็บปวดเจียนขาดใจ

“ชีรธรรศเหลนปู่...กลับมา...”

ตะวันลลับฟ้าไปพร้อมกับบ้านหลังงามที่เคยตั้งตระหง่านอยู่ในเขตบ้านชานาญวานิชถูกย้ายออกไป คุณหลวงไม่เคยรู้สึกสิ้นหวังอย่างนั้นมาก่อน นับเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่ท่านถือกำเนิดขึ้นจวบจนจากลาโลกมนุษย์ไป ยามนี้ท่านกับบริวารไม่มีแม้แต่ที่สิงสถิต กลายเป็นผีเร่ร่อนหันไปทางไหนก็พบแต่หนทางอันมืดมิด ความหวังเพียงหนึ่งเดียวก็ดับติดต่อกันไม่ได้เสีย

“ไอ้ชีร์ ไอ้เหลนเวรตะไล เห็นอาชีพช่างภาพสำคัญกว่าบ้านชานาญวานิชอย่างนั้นหรือ ข้าไม่น่ามีทายาทไม่ได้เรื่องแบบมันเลย”

‘ถ้าไม่ใช่คุณธีร์ บ้านก็ต้องตกเป็นของคุณธัญอยู่ดีนะขอรับคุณหลวง’
นายอ่ำแย้งขึ้น

‘ไอ้หมอนั้นยิ่งแยเข้าไปใหญ่ ทำไมเรื่องเลวร้ายแบบนี้ต้องเกิดขึ้นกับ
ข้า...หลวงชำนาญวานิชผู้เก่งกาจด้วยวะ’ วิญญาณอดีตขุนนางเก่าดีโทย
ตีพายคล้ายหัวอกเจียนสลาย ‘แล้วพวกมันจะเอาบ้านข้าไปไหนกันแน่’

คุณหลวงกับบริวารติดตามบ้านของตัวเองไปเรื่อยๆ พบว่าสิ่งที่เกิด
เมื่อครู่จริงๆ แล้วเป็นแค่เพียงปากเหวแห่งความเลวร้ายเท่านั้น เมื่อแพ
ขนานยนต์นำบ้านชำนาญวานิชไปขึ้นที่ท่าน้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งมีบ้านยุคเดียวกัน
ปลูกอวดความสวยอยู่ริมน้ำ คุณหลวงก็แทบจะล้มทั้งยืน ในโลกนี้มีมีที่ทาง
อีกเป็นร้อยเป็นพันแปลง ทำไมต้องมาหยุดตรงนี้ด้วย!?

‘นี่หมายความว่า เป็นฝีมือของพวกมันอย่างนั้นหรือ!’ คุณหลวง
ตะโกนลั่นด้วยความโกรธแค้นผสมกับความเจ็บปวดเหลือคณา ‘พวกเรา
ลุยเข้าไปเลย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเอาบ้านคืนให้ได้!’

เหล่าบริวารต่างบุกเข้าไปตามคำสั่งนาย แต่เพียงแค่ว่าลายลัมผัส
ล่องเข้าไปในอาณาบริเวณเท่านั้น แสงหนึ่งก็พวยพุ่งออกมาพร้อมกับ
ผลึกทุกร่างให้กระเด็นออกไป ล้มลงไปนอนค้ก

‘หยุดเดี๋ยวนี้นะ พวกเอ็งห้ามล่องล้ำเข้ามาเด็ดขาด’ เสียงเตือนดังก้อง
พร้อมกับการปรากฏตัวของเหล่าวิญญาณเจ้าถิ่น โดยมีชายแก่ร่างสูง
กำยำเป็นแกนนำ เขาแต่งกายแบบชาวบ้าน มีผ้าขาวม้าคาดพุง ถือไม้ตะพด
ทำที่องอาจ ดวงหน้ามีรอยแผลเป็นพาดตั้งแต่ขมับลงมาถึงมุมปากด้านซ้าย
อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญที่ทำให้ผู้มาเยือนจำได้ติดตา... ‘ขุนพิทักษ์วาริ’
ผู้เก่งกาจเลื่องลือไปทั่วตำบล คู่ปรับเก่าของหลวงชำนาญวานิช

ตอนมีชีวิตอยู่ เขาเป็นบุรุษที่ขึ้นชื่อเรื่องหยาบและเด็ดขาด
ต่อเหล่าร้ายที่ทางการหมายหัวเอาไว้ พอตายไปก็ยังไม่สิ้นลาย กลายเป็นผี
ที่ดุจนเลื่องลือไปทั้งค้ำนี้ จนบ่าวไพร่ฝ่ายคุณหลวงรู้สึกขยาดกลัวไปตามๆ
กัน ต่างพากันหลบหลังเจ้านายเป็นทิวแถว

‘โพล่หัวมาแล้วหรือ ไ้ขุนพิทักษ์ ไ้ผีหน้าด่าน!’

‘คนทำบุญของผิดล่าแดงมาให้หรือไง ถึงได้หาญกล้ามาด่าข้าเยี่ยงนี้ คุณหลวงก็น่าจะรู้นี่ คนอย่างขุนพิทักษ์ไม่ชอบให้ใครมาหยามศักดิ์ศรี’

ในโลกของวิญญาน วิญญานเจ้าที่เจ้าถิ่นนั้นมีอิทธิฤทธิ์และมีความชอบธรรมในการพิทักษ์ที่ของตัวเอง วิญญานต่างถิ่นไม่อาจล่วงล้ำข้ามเขตกันได้ และขุนพิทักษ์ก็มีสิทธิ์นั้นอยู่เต็มเปี่ยม เพราะตายและสิงสถิตอยู่ที่นั่น ‘สิ่งที่ข้าทำคงไม่เท่ากับที่คนบ้านนี้ทำหรอก เฮอะ มายึดบ้านคนอื่นไปอย่างหน้าด่านๆ’

วิญญานเจ้าถิ่นเหลือบมองบ้านหลังงามที่กำลังเคลื่อนย้ายเข้ามาในเขตของตัวเองด้วยความสะใจ ก่อนจะพุดกระแทกใส่หัวใจอีกฝ่ายให้แหลกสลายมากขึ้น

‘ในเมื่อทนายทตัวเองรักษาบ้านเอาไว้ไม่ได้ แล้วจะมาโทษลูกหลานคนอื่น มันถูกต้องแล้วหรือคุณหลวงผู้มีชาติตระกูลสูงส่ง’

‘ไ้ขุนบ้านนอก นี่เอ็งกล้าว่าข้าถึงขนาดนี้เลยรี’

‘ทำไปจะไม่กล้า ตอนยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่เคยกลัว ยิ่งตอนตาย ไม่มีบาร์มีใครมาคุ้มกะลาหัวเอ็งแล้ว ยิ่งกล้าใหญ่’ ขุนพิทักษ์พุดกลั้วหัวเราะ

‘นั่นมาลองดูว่าบอลเอ็งกับบอลข้าใครจะแข็งกว่ากัน’ คุณหลวงพุดจบก็ใช้ไม้ตะพดในมือฟาดเปรี้ยงไปที่กลางศีรษะของอีกฝ่าย ทว่าขุนพิทักษ์ก็ใช้ไม้ตะพดของตัวเองรับเอาไว้ได้ทันเสียก่อน ซ้ำยังตัวอาวุธอีกฝ่ายไปอีกทาง ก่อนจะเคลื่อนตัวเข้าประชิดจนคุณหลวงตกใจ เผลอถอยหลังหนีไปหลายก้าว

‘นึกว่าจะแน่ ที่แท้ยังปากกล้าขาลั่นไม่หยวนะ สงสัยความซี้ซลาดมันอยู่ในจิตติวิญญานจริงๆ ตอนเป็นคนเคยเป็นเยี่ยงไร ตายเป็นผีก็ยังเป็นผีเยี่ยงนั้น’

พอลิ้นคำตูดูก เหล่าวิญญานลูกน้องของขุนพิทักษ์ก็พากันหัวเราะเยาะรับเป็นลูกคู้ให้เจ้านายเสียงลั่น

‘คนที่เขาร่ำเรียนมาสูงย่อมไม่ชอบวิถีแห่งความรุนแรง ผีบ้านนอก
อย่างพวกเอ็งจะไปเข้าใจอะไร’

‘นั่นสินะ คงจะมีผีบ้านนอกเท่านั้นที่ชอบใช้กำลัง...เอ้า พวกเรา
จัดการไปแบบไม่ต้องยุ่งเลยนะ มีอะไรเข้ารับผิดชอบเอง’

เมื่อได้ยินคำสั่งของเจ้านาย บริวารของขุนพิทักษ์ก็ปราดเข้าหา
ผู้บุกรุก โดยไม่สนใจเสียงของพระภุมิซึ่งตะโกนห้าม

‘อย่าทะเลาะกัน ข้าขอร้องพวกท่าน อย่าหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ข้า
เลย ได้โปรด’

ผีบริวารทั้งหลายหาได้ฟังไม่ เพราะทุกคนถือเอาคำพูดของขุนพิทักษ์
เป็นสำคัญมากกว่าคำอ่อนน้อมของเทวดาชั้นปลายแถว ผู้ไม่เคยมีความ
สลักสำคัญใดๆ กับที่นี่

คนของคุณหลวงจำต้องล่าถอยออกไป เพราะรู้ว่าคงไม่มีทาง
สู้วิญญานหาญกล้าเหล่านั้นได้ ขณะที่ผู้เป็นนายได้แต่ฮึดฮัดอยู่นอกเขต
เพราะยังไม่มียุวิธีจะเอาบ้านที่เคยครอบครองคืนมา

‘ขอเตือนอีกครั้ง...ตรงนี้เป็นที่ของข้า ถ้าขึ้นยังพาพวกมาร่างอีก
อย่าว่าข้าโหดร้ายก็แล้วกัน’

‘ก็ได้ ถือว่าวันนี้ข้าพลาดทำให้พวกซี้โง่ แต่ขอประกาศไว้ตรงนี้
เลยว่า พวกเอ็งไม่มีทางอยู่เป็นสุขแน่ ตราบใดที่ข้ายังไม่ได้บ้านคืน’

‘ข้าจะรอดูแล้วกัน ว่าวิญญานเร่ร่อนอย่างพวกเอ็งจะมีปัญญา
ทำอย่างทีพูดไหม’ ขุนพิทักษ์พูดทิ้งท้าย ก่อนจะหัวเราะดังก้องไปหึ่งคั้งนี้
ทั้งความแค้นแทบจะอึกให้แก่คุณหลวง

บ้านซึ่งทรุดโทรมไปตามกาลเวลากลับฟื้นคืนสู่ความสวยงามอีกครั้ง
เหมือนที่ขุนพิทักษ์เคยเห็นอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ทั้งหมดเป็นฝีมือของหญิงสาว
ที่ยินสั่งการอยู่ด้านหลังบ้าน ท่านรู้สึกดีใจยิ่งนัก ในที่สุดก็มีทายาทกลับมา
ที่บ้านหลังนี้เสียที

ขุนพิทักษ์เคยนี้ก็น้อยใจลูกหลานที่ปล่อยให้บ้านรกรุงรังเหมือนไม่เห็นความสำคัญของมรดกอันเป็นที่รักแห่งนี้ ผิดกับเรือนคุณหลวงซึ่งได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ทว่าวันนี้ความรู้สึกนั้นได้หายไปจนสิ้น เพราะการกลับมาบูรณะของเหลนสาวผู้มีนามว่า ‘พราวพิรุณ’ สายตาของท่านจึงมีแต่ความชื่นชมยินดี โดยไม่ได้สังเกตเลยว่า สายตาที่พราวพิรุณมองไปยังบ้านมีแต่ผลกำไร

การก่อสร้างรีสอร์ทสุดหน้าไปอย่างราบรื่น ไร้อุปสรรคใดๆ สร้างความสบายใจให้แก่ผู้เป็นเจ้าของยิ่งนัก

รมิตาระดมคนงานก่อสร้างฐานรากให้เรือนหลังใหม่ที่เพิ่งชะลอมาปลูก พร้อมทั้งซ่อมแซมเรือนหลังเดิมจนไม่เหลือคราบบ้านที่ปล่อยร้างมาหลายสิบปี

การได้เห็นสิ่งที่ตัวเองวาดฝันเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ทำให้พราวพิรุณรู้สึกชุ่มชื่นเสียยิ่งกว่าได้ครีมบำรุงชั้นยอดใดๆ มาชะโลมชะอีก ความเหน็ดเหนื่อยหายไปเป็นปลิดทิ้งแบบที่สปาฝีมือดีไหนๆ ก็ไม่อาจทำได้

“แหม...คุณมินต์นี่เก่งจริงๆ เนรมิตรรีสอร์ทเราให้สวยไปทุกมุมเลยนะคะเนี่ย” ต้อยติ่งชม

“เวอร์น่า ตอนนี่ตกแต่งไปแค่เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์เองนะ ยังสวยได้มากกว่านี้อีกต้อยติ่ง”

“เหมือนความสวยของคุณพราวหรือเปล่าคะ เพิ่มได้อีกเรื่อยๆ” ต้อยติ่งหัวเราะคิกคัก

แม้พราวพิรุณจะพอใจกับลูกยกคำโตของต้อยติ่งอยู่ไม่น้อย แต่มันก็ทำให้คิดถึงคำพูดของใครบางคนที่ว่าเปอร์เซ็นต์ความสวยของผู้หญิงสามารถผันแปรได้ตามนิสัย จึงรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

...ก็คงมีแต่ผู้ชายรสนิยมต่ำเท่านั้นแหละที่มีมาตรฐานวัดความงามไม่ได้

มาตรฐานแบบนั้น

“ถึงอย่างไรฉันก็เชื่อมั่นในเสียงของคนส่วนใหญ่ ตานันท์ก็เหมือนหมาเหินนางฟ้าที่ชอบพูดจาแบบงุ่นเปรี๊ยะ” พรราวพิรุณเอ่ยขึ้นลอยๆ เหมือนจะย่ำให้ตัวเองมั่นใจ

ตั้งแต่เลิกงานโตเป็นสาวเต็มตัว ทุกคนก็พากันชื่นชมว่าเธอเป็นคนสวยมาก ถึงได้มีแมวมองชักชวนให้ประกวดนั้นประกวดนี้เสมอมา แต่ติดที่ทางบ้านห้ามปราม มิฉะนั้นคงจะมีนางงามชื่อพรราวพิรุณขึ้นทำเนียบผู้หญิงสวยระดับประเทศไปแล้ว ด้วยเหตุนี้จะมาพูดว่าเธอสวยน้อยได้อย่างไรกัน

“คุณพรราวว่าอะไรระคะ อยากกินงุ่นเปรี๊ยะๆ เหรอคะ” ต้อยตึงถามหน้าเหลือ

“ไม่รู้สักเรื่องจะได้ไหมต้อยตึง” พรราวพิรุณเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

“อู๊ย! งุ่นเปรี๊ยะนี่เรื่องดีกว่า ช่วงบ่ายๆ อย่างนี้ไม่ควรพูดเรื่องของกินเดี่ยวจะอ้วนนะคะ” ต้อยตึงยิ้มแหยๆ พยายามนึกหาวิธีทำให้เจ้านายสาวหายอารมณ์บูด

ทว่าในระหว่างนั้นเอง คนงานคนหนึ่งก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาหาพรราวพิรุณพร้อมกับรายงานว่ “มีผู้ชายคนหนึ่งมาขอพบเจ้าของรีสอร์ทครับ”

“ใครกันตามัน” ต้อยตึงรีบถามกลับไป เพราะรู้ว่าเจ้านายว่าไม่ชอบเสวนากับคนงานระดับล่าง

“ไม่รู้เหมือนกันครับคุณเลฯฯ แต่หน้าตาทำทางโหดๆ เหมือนจะมาหาเรื่องเราเลยครับ”

“ต้าย... นักเลงโตที่โหดมาเปรี๊ยะแถวนี้ ต้อยตึงไปจัดการเองละคุณพรราว”

คนชั้นอาสาชยับตัวไปได้นิดก็มองเห็นคู่กรณีที่ว่ายืนอยู่ตรงหน้าทางเข้าบ้านนี้เอง เขาเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ช้ำยั้งไว้หนวดเครารุงรัง สวมเสื้อสีน้ำตาล คลุมด้วยเสื้อกั๊กสีเขียวเข้มซึ่งเต็มไปด้วยกระเปาะเล็กๆ ทำทาง

เหมือนไคร่ครมมากจนสามารถระเบิดอารมณ์ได้ทุกเมื่อ

“พระเจ้าช่วย! เซ^๔ ยังไม่ตายจริงๆ ด้วย”

พรราวพิรุณมองตามไปก็เห็นว่าแขกไม่ได้รับเชิญที่ว่าก็คือ ‘อีตาน้ำหนวด’ โจทก์เก่าที่สร้างความหงุดหงิดใจให้ทุกครั้งยามนึกถึงนั่นเอง

“อีตาบ้านนั้นมาทำอะไรที่นี่!”

“คุณพรารู้อัจฉริยะด้วยเหรอคะ” ต้อยตั้งหันกลับมาถามเจ้านายด้วยความแปลกใจ เนื่องจากการรับใช้ใกล้ชิดทำให้รู้จักเพื่อนของเจ้านายทุกคน ยกเว้นคนนี้

“ฉันไม่อยากรู้จักคนแบบนั้นหรอก ไปเล่นออกไปชิวต้อยตั้ง”

“เจ้าคะ” ต้อยตั้งปรับสีหน้าให้โหดขึ้นกว่าปกติแล้วไปทำตามคำสั่งเจ้านายทันที เพราะถ้าพรราวพิรุณใช้สรรพนามว่า ‘มัน’ กับใครแล้วละก็... ติความได้ทันทีว่ามีระดับความสัมพันธ์เข้าขั้นติดลบ เนื่องจากเธอจะใช้เรียกแมลงสาบและทุกอย่างที่เกลียดเข้าไส้เท่านั้น

ชายหัวใจหญิงเดินสายอาดไปหาผู้มาเยือน ก่อนจะวางก้ามกร่างด้วยการดูไล “มีธุระอะไรไม่ทราบ”

“ผมมีเรื่องสำคัญจะคุยกับเจ้าของที่นี่ ใช้คุณหรือเปล่าครับ” ธีรธรรมมองคู่สนทนาเพื่อประเมินสถานะ ทั้งๆ ที่รู้สึกตามสัญชาตญาณว่าคงไม่ใช่คนที่ต้องการเจรจาอย่างแน่นอน

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงแหละ เจ้านายฉันให้มาบอกว่าไม่มีเรื่องจะคุยด้วยกลับไปซะ หรือไม่ก็ฝากข้อความไว้กับเลขาฯ อย่างฉันแทนก็ได้นะคะ”

“ผมมีเรื่องสำคัญ ต้องการคุยกับเจ้าของที่นี่เท่านั้น”

“เฮ้! พูดยังไม่รู้เรื่องหรือไง ก็คุณเจ้าของไม่มีอะไรจะคุยด้วย หรือจะคุยกับรูปแทนใหม่ละ จัดให้ได้นะเธอ” ต้อยตั้งกล่าวยียวนตามนิสัย

---

^๔ เซ เกวารา เป็นนักปฏิวัติชื่อดังของโลก ซึ่งมีรูปลักษณะที่ผู้คนจดจำได้ดี นั่นก็คือเคราดำ ผมยาวประบ่า มักจะพบเห็นภาพของเขายู่ที่ท่ารถบรรทุก

“ผมไม่ใช่เพื่อนเล่นของคุณ ไปบอกเขาว่าผมมีตัวเลือกให้สองทาง จะออกมาคุยกันดี ๆ หรืออยากคุยผ่านตำรวจ เลือกเอา!” ชายหนุ่มทำหน้าที่ ชิ่งชิ่งกว่าเดิม ส่งผลให้คู่สนทนาเริ่มแข่งกับใบหน้าสุดโหดของเขา

“หมายความว่ายังไงคะ” เสียงที่เคยแข็งกร้าวเริ่มอ่อนลง เมื่อเห็น อีกฝ่ายเอาจริง “คุณมีเรื่องสำคัญอะไร ถึงกับต้องขึ้นโรงพักเลยเหรอ ใจเย็น ก่อนดีไหมคะพอรูปหล่อ” ต้อยดึงพยายามพูดชมให้คลายความตึงเครียด แต่ดูเหมือนมุกขึ้นชมความงามจะใช้ไม่ได้ผล เพราะอีกฝ่ายยังจ้องเขม็ง ไม่เลิก จึงต้องล่าถอยอย่างไวเชิงไปสองสามก้าว แล้วหันหลังวิ่งอ้ากลับ ไปหาเจ้านายคนสวย

พรราวพิรุณคูณมากเมื่อได้รับรายงาน เธอเคยชินกับการออกคำสั่ง มากกว่าการรับคำสั่ง แต่ก็ไม่อยากจะเสียดกับคำพูดของผู้ชายคนนั้น จึง ออกมาหาอย่างเสียไม่ได้

“มีอะไรก็ว่ามา เวลาของฉันเป็นเงินเป็นทองรู้ไหม”

ชายหนุ่มชะงักไปนิด จำได้ทันทีที่เคยเจอหญิงสาวตรงหน้าใน สถานการณ์แบบไหนมาก่อน แต่ก็ป่วยการจะรื้อฟื้นขึ้นมา เพราะมีธุระ สำคัญกว่านั้นต้องเจรจา จึงกล่าวอย่างไม่อ้อมค้อมว่า

“ผมมาทวงบ้านของผมคืน”

“บ้านของคุณ?” พรราวพิรุณทวนคำด้วยความงุนงง “เข้าใจอะไรผิด หรือเปล่า บ้านหลังนี้ฉันได้รับมรดกมาอย่างถูกต้อง อย่ามามั่วฉัน เพราะ ไม่งั้นคุณนั่นแหละต้องไปเจรจากับตำรวจแทนด้วยข้อหาหมิ่นประมาท”

“ที่นี้เป็นของคุณ ผมไม่เถียง แต่หลังนั้น” เขาชี้ไปยังเรือนหลังใหม่ ที่กำลังหาสื่ออยู่ “มันเป็นบ้านของผม คุณไม่มีสิทธิ์จะลอมมาปลูกในที่ของ ตัวเอง”

“บ้านของคุณอย่างนั้นเหรอ ช่างกล้าพูดได้ไม่อายปาก ฉันซื้อ มาอย่างถูกต้องจากคุณธีรบรรคแล้วละ” หญิงสาวเถียงอย่างไม่ลดละ พลัง กวาดตามองคนตรงหน้าอย่างไม่ปิดบังความรู้สึก

“เธอ...ชื่อมาเมื่อไร ทำไมผมไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“แล้วทำไมฉันต้องรายงานให้คุณทราบด้วยล่ะ”

“ต้องรายงานสิ ก็ผมเนียแหละ ชีรธรรม ชำนาญวานิช เจ้าของบ้าน
หลังนั้นตัวจริงเสียงจริง”

เขาไม่เพียงยืนยันด้วยคำพูด หากยังควักบัตรประชาชนขึ้นมาให้ดู
อีกต่างหาก หญิงสาวเหลือบมองอย่างไว้เชิง พอเห็นว่าชื่อที่พิมพ์อยู่บน
บัตรใบเล็กๆ นั้นคือ ‘ชีรธรรม ชำนาญวานิช’ จริงอย่างที่อ้าง ก็อดที่จะ
งยหน้าขึ้นมองใบหน้าอีกครั้งเพื่อเช็คว่าตรงกับในบัตรหรือไม่

“แน่ใจนะว่านายไม่ได้ปลอมบัตรประชาชนมาอ้างสิทธิ์ ฉันก็มี
หลักฐานว่าชื่อบ้านหลังนี้มาจากคุณชีรธรรมแล้วเหมือนกันล่ะ”

“หลักฐานอะไร”

“สัญญาซื้อขายที่คุณชีรธรรมเซ็นเอาไว้ พร้อมสำเนาบัตรประชาชน
ของเขา”

“สำเนาบัตรประชาชนอย่างนั้นเธอ” จากความโกรธเริ่มเปลี่ยนเป็น
ระอา ชายหนุ่มส่ายหน้าเหมือนไม่รู้จะจัดการกับผู้หญิงตรงหน้าอย่างไรดี
“นี่คุณ! บัตรของผมมีลายน้ำของกรมการปกครองชัดเจนแบบนี้คุณกลับ
หาว่าปลอม แต่กับกระดาษซีรอกซ์นั้นดันเชื่อถือเป็นจริงเป็นจัง”

“ก็เพราะฉันไม่เชื่อว่าหน้าอย่างนายจะเป็นเจ้าของบ้านสวยๆ
สุดคลาสสิกหลังนั้นต่างหาก ถ้าบอกว่าเป็นกระท่อมเล็กๆ ปลายนาจะ
ไม่เถียงเลย”

“ทำไมคุณชอบตัดสินคนจากใบหน้านักสะ ก็เห็นๆ อยู่ว่าผมคือ
ชีรธรรม ชำนาญวานิช ตัวจริง และคุณต้องคืนบ้านให้ผม ก่อนที่ผมจะไป
แจ้งความจับคุณข้อหาภัยกยศอกทรัพย์!”

ต้อยตึงถึงกับสะดุ้งโหยงกับคำขู่ เหลือบมองเจ้านายก็พบว่าริมฝีปาก
สีสวยกำลังเข้มแน่น ดวงตาวาวโรจน์ โกรธจนแทบจะเอาไฟในดวงตาเผา
ผู้ชายคนนี้ให้ไหม้เป็นจุนได้เลย